

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 22626-12-16

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מירב אליהו

תובע

באמצעות ב"כ עו"ד ורד עובדיה

נגד

נתבעת

באמצעות ב"כ עו"ד יהונתן קניר

פסק דין

- 1 לפני מספר תביעות בעניינם של הצדדים, שהוגשו ~~ב~~ (להלן: "התובע") כנגד גבי
- 2 ~~ב~~ (להלן: "הנתבעת"):
- 3 א. 22626-12-16 – אכיפת הסכם ממון
- 4 ב. 25839-12-17- תביעה כספית
- 5 ג. 30388-02-18- תביעה כספית לדמי שימוש ראויים
- 6 ד. 54645-04-18- ערעור על החלטת רשמת

רקע

- 7
- 8
- 9
- 10 2. הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י בעיר פריז שבצרפת ביום 20.2.94 והתגרשו זמ"ז ביום 8.1.18.
- 11 3. מנישואי הצדדים נולדו ארבעה ילדים: ~~ב~~
- 12 ~~ב~~
- 13 4. ביום 10.1.94 וטרם חתונתם, חתמו הצדדים על הסכם ממון (להלן: "הסכם הממון"). (ראו
- 14 נספח 1 לכתב ההגנה בתלה"מ 22626-12-16).
- 15 5. ביום 10.2.03 רכש התובע נכס בעיר ~~ב~~ שבצרפת ורשם אותו על שם הנתבעת (להלן: "הנכס
- 16 **בצרפת**"). (ראו נספח ו לכתב התביעה).
- 17 6. בחודש יולי 2007 עלתה המשפחה לישראל, כאשר עם עלייתם רכשו בית מגורים שנרשם
- 18 בחלקים שווים ביניהם ~~ב~~ (להלן: "בית המגורים") (ראו נספח
- 19 2 לכתב ההגנה בתלה"מ 22626-12-16).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

~~תל"מ~~ תל"מ

תיק חיצוני:

7. בחודש יוני 2015 פרץ סכסוך בין הצדדים והתובע עזב את בית המגורים והנתבעת נותרה להתגורר בו עם הילדים.
8. ביום 6.2.18 ניתן צו למינוי ב"כ הצדדים ככונסי נכסים על בית המגורים, כאשר לאחר שבוצעו התמחרויות, נחתם ביום 24.7.18 הסכם מכר בין הצדדים לפיו רכש התובע את חלקה של הנתבעת בבית המגורים. ההסכם אושר ביום 11.9.18 (החלטה בתמ"ש 63652-12-15).
9. עוד יש להוסיף, כי הצדדים הגיעו להסכמות בעניין המשמורת ומזונות הקטינים, אשר קיבלו תוקף של פסק דין במועד הדיון מיום 6.2.18
10. בין הצדדים נותרו מחלוקות רכושיות- כספיות אשר תוכרענה במסגרת פסק דין זה.

10 תביעת התובע לאכיפת הסכם הממון (תל"מ 22626-12-16)

11. ביום 10.2.16 מונתה ~~התביעה~~ כמומחית בית המשפט לדין הזר הצרפתי (להלן: "המומחית"). המומחית נתבקשה להידרש לשאלת תוקפו של ההסכם שנחתם בצרפת ומערכת היחסים הרכושית בין הצדדים, לאור מגוריהם בישראל שנים רבות. כמו כן, המומחית נתבקשה להתייחס לכך שההסכם 'שותק' באשר לדין שיחול בין הצדדים והאם יש להבחין בין נכסים שנרכשו בישראל לבין נכסים שנרכשו בצרפת (החלטה מיום 10.2.16, שניתנה במסגרת תמ"ש 31286-10-15)
12. ביום 16.5.16 הוגשה חוות דעתה של המומחית (להלן: "חוות הדעת"). ביום 5.9.18 הוגשה חוות דעתה המשלימה (להלן: "חוות הדעת המשלימה") וביום 15.10.18 הוגשו תשובות המומחית לשאלות ההבהרה (להלן: "התשובות לשאלות ההבהרה").
13. כמו כן, ביום 2.12.18 נחקרה המומחית ארוכות אודות חוות דעתה (פרוטוקול מיום 2.12.18).

22 תמצית טענות התובע

14. המשטר הרכושי שחל על הצדדים הוא בהתאם לדין הצרפתי. הסכם הממון שנחתם על ידי הצדדים בצרפת מחיל למעשה הפרדה רכושית מלאה, כך שכל צד נותר עם נכסיו, בין שאלו נרכשו בישראל ובין שנרכשו בצרפת (נספח א לכתב התביעה).
15. בהתאם לחוות הדעת (נספח ב לכתב התביעה) הרי שלאור המציאות העובדתית השוררת בין הצדדים ובהתאם למשטר הרכושי הקבוע ב"קוד סיביל" (הקודקס האזרחי-הצרפתי), ההסכם יפורש על פי חוקי מדינת צרפת ואלו בלבד יגדירו את זכויותיהם הרכושיות של הצדדים במקרה של פרידה, אף אם יתגוררו במדינה אחרת.
16. אין מחלוקת כי ההסכם ביקש להחיל על יחסי הממון את מקום המושב והיות שהצדדים התגוררו לאחר נישואיהם בצרפת, ברי כי המשטר החל על הצדדים הוא הפרדת הרכוש לפי הדין הצרפתי.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 22626-12-16

תיק חיצוני:

17. בחוות הדעת נקבע כי גם אם נכס מסוים נרשם בחלקים שווים על שם אחד הצדדים או במלואו על שם אחד הצדדים אולם רכישתו מומנה על ידי אחד מהם בלבד, זכאי הצד המממן לקבל את אשר השקיע לפי ערכו כיום.
18. בעמוד 5 לחוות הדעת מבהירה המומחית כי במקרה של הפרדה רכושית, כאשר אחד הצדדים רכש נכס ורשם את מלוא הזכויות על שם בן זוגו, הוא יכול לדרוש פיצוי בגין ההשקעה.
19. לדברי התובע, הצדדים נישאו בשנת 1994 ועד לשנת 1997 עבדה הנתבעת כקוסמטיקאית ומאפרת כלות, כאשר לאורך כל שנות הנישואין הפציר בה התובע שתצא לשוק העבודה. גם לאחר עלייתם לישראל השתתפה הנתבעת בלימודי איפור, קורס בניית ציפורניים, מניקור ופדיקור. לו סבר שהנתבעת לא תצא לשוק העבודה לא היה מממן את הקורסים ולא היה תומך בכך שהנתבעת תקח בהם חלק (ראו דפי חשבון של הנתבעת בין השנים 2002-2002 מצ"ב כנספח א לתצהיר).
20. לטענת התובע בסיכומיו, דפי הבנק של הנתבעת מלמדים כי בחזקתה כספים רבים, אולם הנתבעת לא חשפה את מקורם. בהתאם לדין הצרפתי, הפסיקה קובעת שרק מקום בו אישה ויתרה על הקריירה שלה לגמרי מן היום הראשון לנישואים, כדי להניח לבן זוגה לעבוד יש לראות בכך תרומה למימון הנכס. הוכח כי לנתבעת היו הכנסות גבוהות וקבועות במשך השנים וכי היא מתנהלת כאשת עסקים של ממש, שמנהלת חשבון בנק שבו הכנסות גבוהות, נוסף להיותה בעלת נכס. לפיכך, תנאי הדין הצרפתי אינם מתקיימים.
21. באשר לנכס ב- [REDACTED] התובע רכש את הנכס (משרד) בתמורה ל- 187,000 יורו (נספח ו' לתביעה). רכישת הנכס מומנה מכספו של התובע בלבד (ראו מסמכי בנק שצורפו לתביעה) אולם הנכס נרשם על שם הנתבעת. כיום שוויו של הנכס נע בטווח שבין 350-370 אלף יורו, וזאת בהתאם להערכת מתווך בפריז (בפריז הערכת המתווך היא הקובעת את שווי הנכס, לטענת התובע) (ראו חוות דעתו של המתווך מצ"ב כנספח ד' 2 לכתב התביעה)
22. לתובע היה חשוב שלנתבעת יהיה נכס שיניב לה הכנסה חודשית והוא לא דורש את הזכויות בנכס שכן הוא שייך לנתבעת ועל כך אין חולק. יחד עם זאת, בהתאם לדין הצרפתי, בעת פרידה, זכאי לקבל חזרה את גובה ההשקעה בהתאם לערכה כיום כאשר הנכס ימשיך להיות בבעלות הנתבעת.
23. באשר לנכס [REDACTED] - ביום 14.2.06 רכש התובע את בית המגורים שנרשם ע"ש שני הצדדים בחלקים שווים. למרות שהנכס רשום ע"ש שני הצדדים, אין מחלוקת כי בפועל רכישתו מומנה על ידי התובע. בהתאם לחוות דעתו של שמאי המקרקעין, שמונה ע"י ביהמ"ש, שווי של הבית עומד על סך 4,300,000 ₪.
24. בהתאם לקבלות ולדפי החשבון, ניתן ללמוד כי מקור המימון של הבית הובא על ידי התובע בלבד (נספחים י-יא לתביעה). לטענת התובע בסעיף 4 לסיכומיו, מאחר ובעת עלייתם לישראל לא עמדו הצדדים בתנאים לקבלת הלוואה, פנה התובע לבנקים בצרפת וקיבל

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 22626-12-16

תיק חיצוני:

- 1 הלוואות בסך כולל של 1,020,000 יורו כאשר סכום זה שולם עבור רכישת הבית ויתר
2 התשלומים הועברו מחשבון הבנק של התובע לקבלן (נספחים כ-כא לתצהיר התובע).
3 25. בניגוד לנטען על ידי הנתבעת ובהתאם למסקנות חוות הדעת, הסכם הממון חולש על כל
4 הנכסים – הן בצרפת והן מחוצה לה לפיכך, טענתה כי הדין הצרפתי לא חל על בית המגורים
5 ב [REDACTED] דינה להידחות.
- 6 26. ביום 24.7.18 ולאחר שהשתתף התובע בהליך ההתמחרות, רכש את בית המגורים בתמורה ל-
7 4,770,000 ₪ תוך התחייבות לשלם לידי הנתבעת את הסך של 2,385,000 ₪. ביום 11.9.18
8 אושר הסכם המכר ע"י ביהמ"ש. (ראו סעיפים 68-69 לתצהיר)
- 9 27. באשר להסכם הלוואה, התובע טוען (בכתב התשובה) כי אינו זוכר שחתם אי פעם על מסמך
10 הלוואה ולא מן הנמנע שחתימתו זויפה על ידי הנתבעת. בנוסף, בהתאם לדין הצרפתי,
11 הסכם הלוואה שנערך ביחס לרכישת נכס צריך לעמוד בשני תנאים: על המסמך להיות מצורף
12 כנספח לחוזה המכירה המקורי ויש לדווח על הסכם הלוואה לרשות המיסים.
- 13 28. החוק הצרפתי מחייב את הנוטריון או כל מי שעורך עסקה במקרקעין לאמת עם הקונה האם
14 נטל הלוואה לצורך רכישת הנכס. בהצהרת הנתבעת בפני הנוטריון בחוזה המכר, הצהירה כי
15 אין לה הלוואה על הנכס. בנוסף, אין מחלוקת שהסכם הלוואה לא צורף לחוזה הרכישה.
16 נתונים אלו מאששים את גרסת התובע כי לא היה כל הסכם הלוואה ובהתאם לדין הצרפתי,
17 ככל שהיה הסכם שכזה, הרי שמאחר שלא עמדו בתנאים, הרי שהוא בטל.
- 18 29. בהתאם לדין הצרפתי על הנתבעת היה לדווח לרשויות המס בצרפת על הלוואה. דיווח זה
19 לא נעשה במשך למעלה מ-13 שנה וזאת מהסיבה הפשוטה, שאין כל הסכם הלוואה.
20 30. התובעת לא יכולה לבוא בשלב זה ולטעון לקיומו של הסכם הלוואה בחוסר תום לב מוחלט
21 ותוך כך לבקש זכויות בהתאם לדין הצרפתי וזאת לאחר שפעלה בניגוד לדין, הצהירה
22 הצהרת שקר לנוטריון, לא פעלה בהתאם לתנאים לעיל, לא צרפה את מסמך הלוואה
23 כנספח לחוזה המקורי ואף לא דיווחה על ההסכם לרשויות המס.
- 24 31. אף בהתאם להסכם הלוואה החוזר לא בוצע בפועל לפי האמור בו. לא לחינם הנתבעת
25 הסתירה את דפי חשבון הבנק שלה וזאת כדי להסתיר מביהמ"ש את מצבת הכספים שלה.
- 26 32. יתרה מזו. בחוות דעתה המשלימה של המומחית שנתבקשה לקבוע האם הסכם הלוואה
27 קביל הדגישה כי הצהרת הנתבעת בפני הנוטריון היא כפסק דין (נספח יד לתצהיר). זאת ועוד,
28 בהתאם לחוות הדעת, המסמך אינו מסמך הלוואה כלל, אלא התחייבות להחזר חוב. כלומר,
29 אין המדובר במסמך לו שותפים שני צדדים אלא רק צד אחד. בנוסף, בהסכם מספר כשלים,
30 הוא רצוף שגיאות כתיב וטעויות שפה, סכום החוב מודפס ולא בכתב יד ולא נרשם כמה
31 עותקים מקוריים נערכו, בניגוד לדרישת החוק (ראו סעיף 59 לתצהיר).
- 32 33. באשר לדמי השכירות ששולמו לידי התובע כביכול לטובת החזר הלוואה- מדובר
33 בהשתתפות הנתבעת בהוצאות הבית בהתאם להסכם הממון ולא מדובר בהחזר הלוואה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 לאחר שניתן בידיו של התובע ייפוי הכח בשנת 2006, דמי השכירות אכן שולמו לידי אולם
2 הועברו לקופה המשפחתית בגין השתתפות הנתבעת בהוצאות הבית.
3 34. זאת ועוד, הנתבעת טוענת כי שילמה ביתר לתובע אולם עד למועד זה לא הגישה תביעה
4 להשבת הכספים.
5 35. לאור האמור לעיל ובהתאם לדין הצרפתי, על הנתבעת לפצות את התובע בגובה מחצית משווי
6 הבית בהתאם לחוות דעת השמאי ובאשר לנכס ב-2006, על הנתבעת לשלם
7 לתובע פיצוי ששווה לשווי האקטואלי של הנכס כמפורט לעיל.
8

תמצית טענות הנתבעת

9
10 36. לדברי הנתבעת, עם עלייתם לישראל רכשו הצדדים את בית המגורים ב-2006, כאשר
11 מדובר בנכס מקרקעין שרישומו הושלם בלשכת רישום המקרקעין כנכס משותף לצדדים,
12 בחלקים שווים ביניהם. על בית המגורים ונפקות רישומו של הנכס כמשותף חל חוק
13 המקרקעין, תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") הקובע כי רישומו מהווה ראיה חותכת
14 לתוכנו. זכויות הנתבעת בנכס לא נובעות ממשטר איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון אלא
15 מהתקשרותה על גבי הסכם רכישת הבית ובעיקר מרישומה כבעלת מחצית הזכויות בבית.
16 לפיכך, אין עוד תחולה להסכם במובן שהנתבעת לא צריכה להוכיח את מקור הכספים או
17 תרומתה למימון רכישת הנכס.
18 37. במשך כל שנות נישואי הצדדים, התובע היה מופקד על פרנסת הבית והנתבעת טיפלה בילדים
19 והייתה מופקדת על ניהול משק הבית, כאשר הכנסתו של התובע אפשרה לצדדים לחיות
20 ברמת חיים גבוהה מאוד. הנתבעת מבהירה כי מאז חתונתם, לא עבדה ולו יום אחד ולא
21 הייתה לה כל הכנסה עצמאית מלבד קצבאות ילדים, ביטוחי בריאות, אבטלה וסכומי כסף
22 בודדים שהתקבלו מאמה(סעיף 7 לתצהיר).
23 38. יתרה מזו, בסיכומיה מוסיפה כי התובע משנה חליפות טענותיו, כאשר טען בתחילה כי
24 הנתבעת לא עבדה כלל במהלך הנישואים ואף מיאנה לצאת לעבוד ואילו כעת טוען שהנתבעת
25 עבדה במשך 10 שנים לפחות במהלך חיי הנישואים (סעיפים 1-2 לסיכומים). הפער בין שתי
26 הגרסאות זועק לשמיים ויש לדחות טענות אלה, זאת בנוסף לשקריו הרבים וחוסר התיאום
27 בין גרסאותיו כפי שהתגלו במהלך ההליך (סעיפים 3-5 לסיכומים).
28 39. נוסף לאמור, התובע מנוע מלטעון טענות עובדתיות סותרות. במסגרת תביעתו לפירוק שיתוף
29 (ראו תמ"ש 63652-12-15) עתר התובע לפירוק השיתוף בבית וחלוקת התמורה בחלקים
30 שווים ואילו כעת, עותר לקבל גם את חלקה של הנתבעת בזכויות בבית המגורים.
31 40. באשר לנכס ב-2006 - בהתאם לחו"ד המומחית לדין הצרפתי לא צומחת לתובע כל
32 עילת תביעה. קיימת חזקת בעלות לפיה כל נכס או זכות הרשומים ע"ש שני הצדדים במשותף,
33 משותפים לשניהם בחלקים שווים. בהתאם לחוות הדעת, זכויות הנתבעת בבית המגורים
34 נובעות הן מכוח הדין הצרפתי והן מכוח רישומה כבעלת 50% מהזכויות בו.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 41. המומחית הביעה עמדתה מפורשת, שמעבר לרישום, ניתן לראות בעובדה כי האישה נותרה
2 בבית לגדל את הילדים ולטפל במשק הבית כהשתתפות ב"מימון" רכישת הבית (ראו תשובות
3 לשאלות ההבהרה מטעם התובע מיום 29.5.16 מצ"ב כנספח 4 לכתב ההגנה)
- 4 42. הדין הצרפתי, ככל שחל על בית מגורים שנרכש ונרשם בישראל, קובע כי במקרה שקיים
5 הסכם ממון בנוסחו של זה הנתון בענייננו, בצירוף כל נסיבות חיי הצדדים, לא תהא תקומה
6 לעתירת הבעל להשבת זכויותיה של הנתבעת בבית המגורים.
- 7 43. נוסף לאמור. מומחית ביהמ"ש הבהירה בחקירתה כי הדין החל על הנכס בראשון לציון הוא
8 הדין הישראלי בלבד ואין תחולה לדין הצרפתי. זכויות הנתבעת בנכס נובעות מרישום הנכס
9 על שמה ומהתקשרותה על גבי הסכם רכישת הבית המשותף (ראו סעיף 18 לסיכומי הנתבעת).
- 10 44. באשר לנכס [REDACTED] - התובע הסתיר קיומו של הסכם הלוואה מיום 3.2.03 שנחתם בין
11 הצדדים למימון הנכס בצרפת (נספחים 5-6 לכתב ההגנה, להלן: "הסכם הלוואה") אותו
12 התובע ערך, עליו חתם ומכוחו פעלו הצדדים במשך למעלה מ- 12 שנים.
- 13 45. בהתאם להסכם הלוואה, קבעו הצדדים מתווה לפיו התובע הלווה לנתבעת סך של 187,000
14 יורו בעבור רכישת הנכס בצרפת, כאשר כספי הלוואה יושבו לתובע בפריסה של 156
15 תשלומים חודשיים בסך 1,198 יורו לחודש למשך 13 שנים.
- 16 46. בשנים שגרו הצדדים בצרפת, קיבלה הנתבעת את דמי השכירות ישירות מהשוכר והצ'קים
17 הופקדו לחשבון התובע. בין השנים 2003-2006 כספי השכירות בסך כולל של 94,624 יורו
18 הועברו מידי השוכר לידי הנתבעת וזו העבירה אותם לידי התובע באמצעות שיקים (ראו
19 נספחים 7-8 לכתב ההגנה).
- 20 47. בסמוך לעלייתם לישראל, ביקשה הנתבעת מהתובע שייקח על עצמו את האחריות לטיפול
21 השוטף בנכס בצרפת, לרבות הטיפול בהסכמי השכירות כאשר עד לפרוץ המשבר, לא הטילה
22 הנתבעת כל ספק בתובע.
- 23 48. בין השנים 2006-2015, השוכרת, חברת צרפתית בשם [REDACTED] התנהלה באופן ישיר מול
24 התובע.
- 25 49. מאז פרוץ המשבר בין הצדדים, לא זו בלבד שהנתבעת גילתה שלא חייבת לתובע דבר, אלא
26 שהתובע אף גבה בפועל סכומים העולים באופן מהותי על הסכומים שהיה אמור לגבות
27 בהתאם להסכם הלוואה.
- 28 50. במייל שנשלח ביום 3.8.15 על ידי גב' [REDACTED], נציגת החברה השוכרת בצרפת, ניתן לראות
29 כי הסכם השכירות על הנכס נגמר בפברואר 2015 כאשר גב' [REDACTED] מציינת שסוכם עם התובע
30 שישלח הצעה לחידוש הסכם השכירות. במכתב נוסף מיום 25.11.15, פונה נציגת החברה
31 ומיידעת את הנתבעת כי כפי שסוכם עם התובע, הועבר סך של 8,125 יורו לחשבונו עבור דמי
32 השכירות לרבעון השלישי לשנת 2015 וכן מציינת במכתב כי בין השנים 2006-2015 עמדה
33 החברה בקשר ישיר עם התובע בכל עניין הקשור לשכירות. (ראו נספחים 9-10 לכתב ההגנה).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

51. שתי הודעות בדוא"ל לעיל מלמדות שבין השנים 2006-2015, התובע ניהל את השכירות על הנכס בצרפת וכך גם העברת כספי השכירות התבצעו ישירות לידי התובע. טענות אלו נתמכו גם בהצהרות התובע בעצמו (סעיף 19 לתביעה לפירוק שיתוף) ובנוסף הצהיר התובע באופן מפורש שעד לחודש ספטמבר 2015 הוא קיבל לידיו את כלל כספי השכירות (ראו פרוטוקול הדיון מיום 9.2.16, עמ' 5 שורות 25-30). לא זו בלבד, גם כאשר קיבל התובע את מלוא סכום ההלוואה, המשיך לגבות ולקבל לידיו את כספי השכירות מהנכס.
52. לאור האמור לעיל, הרי שהכספים ששימשו למימון הנכס בצרפת מעולם לא ניתנו במתנה לידי הנתבעת, אלא ככספי הלוואה לצורך רכישת הנכס בצרפת, שכאמור הוחזרה זה מכבר.
53. התובע הצהיר מחד כי הנכס נרכש על מנת שתהיה לנתבעת בטוחה מאחר שלא עובדת ומנגד דורש כיום את מלוא שווי הנכס כך שכל מה שהצהיר בבחינת אינו קיים.
54. למרות הכחשתו הגורפת של התובע, הרי שעפ"י חוות דעת הגרפולוג מיום 29.4.18, החתימה על הסכם ההלוואה היא חתימת התובע (ראו חוות הדעת, נספח 17/א לתצהיר).
55. הנתבעת מכחישה טענת התובע לפיו כספי השכירות שימשו למעשה השתתפות של הנתבעת בהוצאות הבית וטוענת כי אלו שימשו לטובת החזר ההלוואה בלבד.
56. לא עלה בידי התובע להוכיח תביעתו כלל: לא הוכח כי ההחזרים שבוצעו לידי שולמו בגין חלקה של הנתבעת בהוצאות הבית וטענה זו אף עומדת בניגוד מוחלט לנטען על ידי הנתבעת קודם לכן. התובע נמנע מלהציג את דפי החשבון שלו והסתיר את הסכמי השכירות וייעוץ הכוח שפעל מכוחו ולא בכדי (סעיפים 29-34 לסיכומים).
57. באשר לטענות הנתבעת בדבר נפקותו של הסכם ההלוואה נוכח הפגמים שנפלו בו, הרי שמדובר בהסכם שנחתם מול בעלה דאז ולא מול גוף פיננסי או איש עסקים זר ולכן לא עבר במוחה ולו לרגע לבדוק את המסמך או את סעיפי החוק הצרפתי או להטיל ספק בכוונותיו של בעלה (ראו סעיף 23 לתצהיר).
58. לאור האמור לעיל, מבוקש להורות על דחיית התביעה לגופה תוך חיוב התובע בהוצאות.

דיון והכרעה

59. כאמור לעיל ואין מחלוקת על כך, כי ביום 10.1.94 וטרם חתונתם, חתמו הצדדים על הסכם ממון הקובע הפרדה רכושית מלאה וזאת טרם עלו לישראל מצרפת (להלן: "הסכם הממון").
60. סעיף 15 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון") קובע כדלקמן: "על יחסי ממון בין בני זוג יחול חוק מושבם בשעת עריכת הנישואין, אולם רשאים הם בהסכם לקבוע ולשנות יחסים אלה בהתאם לחוק מושבם בשעת עריכת ההסכם"
61. כידוע, הדין אינו מצריך ראיה, אולם לא כך, ביחס לדני הזר. הדין הזר, מחייב הבאת ראיה על ידי הטוען להחלתו (ראו ע"א 406/62 סלים ששון זילכה נ' נעים יוסף, פ"ד יז 904, 909).
62. ביום 10.2.16 מונתה עו"ד לור דרייפוס כמומחית בית המשפט לדני הזר הצרפתי. המומחית נתבקשה להידרש לשאלת תוקפו של ההסכם שנחתם בצרפת ולמערכת היחסים הרכושית בין

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 הצדדים לאור מגוריהם רבת השנים בישראל. בנוסף, נתבקש להתייחס לעובדה שההסכם
2 שותק באשר לדין שיחול בין הצדדים והאם מבחין בין נכסים שנרכשו בישראל לבין כאלו
3 שנרכשו בצרפת.
- 4 63. מחוות הדעת שהוגשה עולה כי באשר לנכס בקרטיי: חל הדין הצרפתי ואילו באשר לנכס
5 בישראל: חל הדין הישראלי (ראו חקירת המומחית מיום 2.12.18 עמוד 93 שורות 15-17).
- 6 64. בהתאם לחוות הדעת, היות והצדדים חתמו על הסכם ממון בצרפת ומקום מושבם הראשון
7 לאחר הנישואין היה בצרפת, הרי שהמשטר החל על הצדדים הוא הפרדת הרכוש לפי החוק
8 הצרפתי.
- 9 65. כמפורט לעיל בטענות הצדדים, המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב שתי סוגיות עיקריות:
10 א. הנכס - לטענת התובע הנכס נרכש מכספו ולמרות שרשום על שם שני
11 הצדדים בחלקים שווים, זכאי הוא לקבל גם את חלקה של הנתבעת, בהתאם לדין
12 הצרפתי. מנגד ולטענת הנתבעת, על בית המגורים חל הדין הישראלי בלבד ואין תחולה
13 לדין הצרפתי. לדידה, עפ"י הרישום המחייב, הנתבעת הייתה הבעלים במחצית הנכס
14 ולפיכך, חצי מתמורת הנכס שלה הוא.
- 15 ב. הנכס בצרפת - אין מחלוקת כי הנכס נרכש מכספו של התובע ונרשם במלואו על שם
16 הנתבעת. אלא מאי, לטענת התובע ובהתאם לדין הצרפתי, בעת פרידה, זכאי הרוכש
17 (התובע) לקבל חזרה את גובה השקעתו בהתאם לערכה כיום כאשר הנכס ימשיך להיות
18 בבעלות הנתבעת. מנגד ולטענת הנתבעת, הנכס נרכש מכספו של התובע שניתן כהלוואה
19 לנתבעת והושב לו במלואו כפי שסיכמו הצדדים בהסכם ההלוואה המוכחש על ידי
20 התובע. יתרה מזו, דמי השכירות הופקדו לחשבוננו של התובע לאורך השנים ובכך למעשה
21 הוחזרה ההלוואה במלואה ואין תחולה לטענת התובע בנדון והוא לא זכאי לדבר.
- 22
23 ומשם לענייננו
- 24 הנכס
- 25 66. ביום 14.2.06 רכשו הצדדים את בית המגורים שנרשם בבעלות שני הצדדים
26 בחלקים שווים בלשכת רשום המקרקעין (ראו נספחים 3-4 לתצהיר הנתבעת).
- 27 67. כאמור, ביום 24.7.18 חתמו הצדדים על הסכם מכר אגב גירושין לפיו רכש התובע את חלקה
28 של הנתבעת בבית המגורים. ההסכם אושר בהחלטת מותב זה מיום 11.9.18 (ראו החלטה
29 מיום 11.9.18 שניתנה במסגרת תמ"ש 63652-12-15).
- 30 68. התובע טוען כי בהתאם לדין הצרפתי ומאחר שרכישת הבית מומנה על ידו בלבד, זכאי הוא
31 לקבל את מחציתה של הנתבעת מתמורת המכר.
- 32 69. מנגד, טוענת הנתבעת כי על הנכס בישראל חל הדין הישראלי וחוק המקרקעין כאשר הרישום
33 על הנכס, לפיו הצדדים היו רשומים כבעלים בחלקים שווים, גובר על כל אחת מטענות
34 התובע.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 70. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מכלול הנסיבות, חוות דעת המומחית וחקירתה בפניי,
2 אשר הבהירה באופן ברור וחד משמעי כי על הנכס [REDACTED] חל הדין הישראלי, הרי
3 שטענת התובע לפיה על הנכס בישראל חל הדין הצרפתי מכוחו זכאי בן הזוג המממן לקבל
4 את השקעתו בחזרה (בעת פרידה) - דינה להידחות !
- 5 71. ביום 2.12.2018 נחקרה לפניי המומחית לדין הזר הצרפתי כאשר הבהירה באשר לדין החל על
6 הנכס בישראל (ראו עמוד 93 לפרוטוקול , שורות 15-17):
7 "ש- זה בצרפת. פה מדובר בנכס בישראל, את אומרת יחול הדין הישראלי?
8 ת- ברור"
9 תשובתה של המומחית ברורה, חד משמעית ואינה נתונה לפרשנויות.
- 10 קרי מן הבחינה המשפטית, רישומו של הנכס על שם הצדדים מהווה ראייה חלוטה כי הנכס
11 בבעלות שני הצדדים ולפיכך כל צד יקבל מחצית התמורה בגינו, ולא כפי שסבור התובע.
- 12 72. יתרה מזו. מושתק התובע מלטעון לקבלת מחצית מבית המגורים, מכוח דיני ההשתק
13 והמניעות. ביום 30.12.15 הגיש התובע תביעה לפירוק שיתוף בדירת המגורים תוך עתירתו
14 לחלוקת התמורה בחלקים שווים בין הצדדים.
- 15 73. קרי, בהליך קודם טוען לחלוקה שווה בהליך זה מבקש לידי את מחצית התמורה שבעלות
16 הנתבעת. המדובר בטענות עובדתיות סותרות, ולפיכך מנוע התובע לטעון דבר והיפוכו עתה.
17 במסגרת התובענה דן, עותר התובע, מכוח הדין הצרפתי, לקבלת מחציתה של הנתבעת בבית
18 המגורים מאחר שרכישתו מומנה על ידו בלבד.
- 19 74. נקבע כבר על-ידי כב' השופטת דורנר: "בעל דין שטען טענה בהליך אחד וטענתו התקבלה,
20 מושתק מלהתכחש לטענתו גם בהליך נגד יריב אחר (שבעניינו לא נוצר מעשה-בית-דין)
21 ולטעון טענה הפוכה" (ע"א 513/89 Interlego A/S נ' Exin-Lines Bros. S.A. (להלן –
22 פרשת אינטרלגו) בעמ' 194).
- 23 75. הטענה בדבר השתק שיפוטי יכולה להתעורר מקום שבו אחד מבעלי-הדין מעלה טענות
24 עובדתיות או משפטיות סותרות באותו הליך עצמו או בשני הליכים שונים (ניתן לראות
25 באיסור על העלאת טענות עובדתיות חלופיות כנגד אותו בעל-דין בכתב-טענות אחד משום
26 דוגמה של השתק שיפוטי; האיסור קבוע בתקנה 72(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-
27 1984). התכלית שמאחורי ההשתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובאמון
28 הציבור במערכת המשפט וכן להניא מפני ניצולם לרעה של בתי-המשפט (ראו פרשת אינטרלגו
29 לעיל).
- 30 76. בפסיקתנו נקבע, בעקבות פסיקה אמריקנית, כי אחד התנאים לקיומו של השתק שיפוטי הוא
31 הצלחה בהליך הקודם (ראו רע"א 6753/96 מ.מ.ח.ת. בע"מ נ' פרידמן, בעמ' 422).
- 32 77. בנדון אין חולק כי תביעתו של התובע התקבלה וניתן צו לפירוק השיתוף בבית המגורים תוך
33 שנקבע כי תמורת המכר תחולק בין הצדדים בחלקים שווים וכפי שביקש התובע בתביעתו
34 (ראו החלטתי מיום 16.1.18 שניתנה במסגרת תמ"ש 63652-12-159).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 78. התובע שב והצהיר בתביעתו לפירוק שיתוף כי לא רק מבחינת הרישום זכאית הנתבעת
2 למחצית הנכס, אלא גם במחצית תמורתו.
- 3 79. התובע לא ערער על החלטת מותב זה לפירוק השיתוף בבית המגורים וגם זאת הצהיר
4 לפרוטוקול במסגרת חקירתו מיום 19.11.18 (עמוד 28 לפרוטוקול, שורות 29-32):
5 "ש- ביום 16.1.18 ניתן פסק דין בתביעה שלך לפירוק שיתוף
6 ת- מדובר אחרי הגירושין
7 ש- ביהמ"ש קיבל את התביעה שלך
8 ת- נכון"
9
10 ובהמשך-
11 "ש- נחזור לפסק הדין, לא הגשת ערעור על פסק הדין
12 ת-אני ביקשתי שיהיה מכירה של הבית
13 ש- נכון שלא הגשת ערעור על פסק הדין
14 ת- לא זוכר שהגשתי ערעור
15 ש- מפנה לפסק הדין, תמורת הבית תחולק בחלקים שווים
16 ת- אני חוזר על אותם דברים שכתבתי, 50% של הבית שלה, המימון מה שהיה ב- 2006
17 וב- 2005 שאז התחלנו לממן את רכישת הבית, זה מה שאני מבקש, לא משנה מקור
18 הכספים, חצי הבית לפי ההסכם בינינו שלה"
19 (עמוד 29 שורות 11-18)
- 20
21 80. אלא מאי. כפי שהובהר לעיל, על הנכס בישראל לא חל הדין הצרפתי אלא החוק הישראלי
22 הקובע בצורה ברורה כי הרישום הוא המחייב ואין לתובע כל זכות בחלקה של הנתבעת.
- 23 81. נקודת המוצא לדיון היא הוראת סעיף 125 לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, הקובע כי רישום
24 בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יהווה ראיה חותכת לתוכנו. על מנת לחרוג מכלל זה ידרשו
25 הוכחות חד משמעיות שיצביעו על אפשרות אחרת.
26 חזקה זו באה להגנת טובת הציבור, אשר יוכל להסתמך על הרישום, ולידע כי הרישום סופי,
27 אמין ומשקף נכונה את הזכויות הרשומות בו (ע"א 4140/97 חברת האוניברסיטה העברית
28 בירושלים נ' הסתדרות נשים ציוניות הדסה באמריקה, פ"ד נג (3) 49, 60).
- 29 82. יחד עם זאת, סעיף 125(א) לחוק המקרקעין אינו מהווה 'חזקה חלוטה', אלא חזקה הניתנת
30 לסתירה, כפי שנקבע בע"א 371/85 חיים פיליפ נ' שלום רוזנברג ואח' פ"ד מב(1) 584 בעמוד
31 596: "אין לפרש את האמור בסעיף קטן זה, שבשום נסיבות אין לקעקע את המשקל הראיתי
32 של הרישום".
- 33 83. ואולם, בשל חשיבות המרשם, הנטל לסתירתו ולהוכחה כי זה אינו משקף את המצב האמיתי
34 והנכון של הזכויות, הוא נטל נכבד ביותר ועל המבקש לעשות כן לתמוך טענותיו בראיות

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 מבוססות של ממש ובעלות משקל רב (ע"א 2576/03 אהובה וינברג נ' האפוטרופוס הכללי
2 לנכסי נפקדים (פורסם בנבו, 21.02.2007); תמ"ש (ב"ש) 47590-02-10 ק. ג. נ' ב. ב. [פורסם
3 בנבו, 09.01.2012].
- 4 84. זאת ועוד, כפי שנפסק בע"א 66/88 דקר נ' דקר פ"ד מג(1) 122 בעמ' 127:
5 "כאשר בני-זוג רושמים נכס בבעלות משותפת, הרי ההנחה היא, שבני זוג התכוונו לאיזון
6 ולשוויון וכל תרומת יתר של צד אחד היא בגדר ויתור או מתנה של צד זה לצד האחר. תרומה
7 כזו קשורה עם הנישואין, והיא מוצאת ביטוייה בהסכמה על רישום הבעלות המשותפת".
- 8 85. בענייננו, לא עלה בידי התובע להוכיח כי רישום הנכס לא משקף את מצב הזכויות בו לאשורו.
9 יתרה מזו, ניסיונו של התובע להיתלות בדין הצרפתי אין בו ממש, שכן הדין החל על הנכס,
10 בהתאם לחו"ד, הוא הדין הישראלי ולא הדין הצרפתי.
- 11 86. לפי הדין הישראלי ובניגוד לדין הצרפתי, אין נפקות לשאלה מי מימן את רכישת הנכס ודי
12 ברישום כדי לעמוד על מצב הזכויות בו, מקום בו לא הוכח אחרת. בנדון לא הביא התובע כל
13 ראיה לפיה הוסכם על ידי הצדדים כי בעת פירוד, תושב לו השקעתו בנכס ואם לא די בכך,
14 הרי שכפי שפורט לעיל, ניתן צו לפירוק השיתוף בנכס וחלוקת התמורה בחלקים שווים
15 בהתאם לעתירת התובע והסעד אותו ביקש!
- 16 87. כאמור, זכויות הנתבעת בנכס אינן נובעות ממשטר איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון או
17 מהסכם הממון שנחתם בין הצדדים, אלא מהתקשרותה בהסכם רכישת הבית ורישומה
18 כבעלת מחצית הזכויות בו.
- 19 88. לאור המפורט לעיל, הרי שעתירת התובע לקבלת חלקה של הנתבעת מתמורת הנכס
20 דינה להידחות.
- 21
- 22 הנכס בנכס
- 23 89. כאמור לעיל, ביום 10.2.03 רכש התובע נכס בעיר שבצרפת ורשם אותו על שם
24 הנתבעת, זאת כאשר קודם לכן, נחתם הסכם ממון בין הצדדים הקובע הפרדה רכושית מלאה.
25 90. בין הצדדים אין מחלוקת כי הדין החל על הנכס בצרפת הוא הדין הצרפתי. כך גם בהתאם
26 לחוות דעת המומחית.
- 27 91. לטענת התובע, חרף רישום הנכס על שם התובעת, הרי שבהתאם לדין הצרפתי, זכאי בן הזוג
28 המממן את רכישת הנכס, לקבל בעת פרידה את החזר השקעתו בהתאם לשוויה כיום. הנכס
29 מומן על ידו בלבד בתמורה לסך של 160,000 יורו, כאשר נדרשה תוספת עבור מס רכישה בסך
30 4,000 יורו ועלות הכנתו לשיפוץ בסך 23,000 יורו כך שסך הכול, שילם עבור הנכס סכום של
31 187,000 יורו (מפנה למסמכי הבנק -נספח יב לתצהיר).
- 32 92. בהתאם לחוות דעת המומחית, אם בן הזוג משתתף ברכישת נכס בבעלותו הבלעדית של בן
33 הזוג, הוא יוכל לדרוש פיצוי בזמן פירוק המשטר הרכושי בין הצדדים, זאת למרות שהזכות
34 הקניינית על הנכס נותרת בבעלות בן הזוג עליו רשום (עמוד 6 לחוות דעת המומחית).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

93. אלא מאי. לדברי הנתבעת, התובע אכן העביר סך של 187,000 אירו לטובת רכישת הנכס אולם
זאת בכפוף להסכם הלוואה לרכישת הנכס שנחתם בין הצדדים ביום 3.2.03, שנערך על ידי
התובע ומכוחו פעלו הצדדים במשך למעלה מ- 12 שנים (ראו נספח 16/א ו-16/ב לתצהיר
הנתבעת). לפיכך, לטענתה, הסך האמור הושב לתובע במלואו ואף מעבר לכך וזאת מכספי
השכירות ששולמו בעבור השכרת הנכס לצדדים שלישיים ואשר נתקבלו לידי התובע בלבד.
94. הנתבעת הציגה טבלת פירוט העברות לידי התובע בין השנים 2003-2006 מהן עולה כי כספי
השכירות שנתקבלו בסך 94,624 יורו הועברו מידי שוכר הנכס בצרפת לחשבון על שמה של
הנתבעת וממנה לידי התובע (נספח 18/ב לתצהיר). בנוסף, טענה כי בין השנים 2006-2015
דמי השכירות שולמו ישירות לידי התובע מבלי שלנתבעת הייתה כל נגיעה בכספים אלו.
עובדה זו לא הוכחה ואף אושרה על ידי התובע (ראו סעיפים 45-46 ו-62 לתצהיר התובע).
95. התובע מכחיש שהצדדים חתמו על הסכם הלוואה כלשהו ובנוסף לטענתו בדבר זיוף חתימתו
, טוען כי ההסכם הנטען אינו עומד בדרישות הדין הצרפתי ולפיכך אינו תקף.
96. לטענתו, הכספים שהתקבלו מהווים את חלקה של הנתבעת בהוצאות הבית כפי שהתחייבה
במסגרת הסכם הממון בין הצדדים. לזאת השיבה הנתבעת כי טענה זו של התובע לא הוכחה
ולא זאת בלבד אלא שניתן לראות בהשקעת הנתבעת בגידול הילדים וניהול משק הבית
כהשתתפות במימון הוצאות הבית, זאת בהתאם לפסיקה הנוהגת אף לפי הדין הצרפתי.

הסכם הלוואה

97. תחילה ועל מנת לברר טענת התובע כי החתימה על גבי הסכם הלוואה הנטען אינה חתימתו,
מונה ביום 6.2.18 ע "מכון נפתלי" לבחינת חתימת התובע על הסכם הלוואה מיום 3.2.03.
98. ביום 6.4.18 הוגשה חוות דעתו של המומחה כאשר מסקנתו הסופית בחוות הדעת הייתה כי
"קרוב מאוד לוודאי שחתימת המחלוקת נחתמה על ידי חותם הדוגמאות".
99. התובע לא ביקש לחקור את המומחה על חוות דעתו ומשזו לא נסתרה, מצאתי לקבלה
ככתבה וכלשונה ולפיה החתימה על הסכם הלוואה היא חתימת התובע וחתימתו לא זויפה.
100. יתרה מזו. התובע זנח בסיכומיו את טענת הזיוף ונתלה בליקויים שנתגלו במסמך.
101. המומחית לדין הזר הצרפתי נדרשה להגיש חוות דעת משלימה, ולפיה קבעה כי המסמך נשוא
המחלוקת איננו הסכם הלוואה אלא חוזה התחייבות חד צדדי לפיו הנתבעת מתחייבת להשיב
לידי התובע את סכום הלוואה.
102. לטענת המומחית, במסמך חסרים מספר אלמנטים חשובים כציון סכום הלוואה במספרים
ובאותיות, ציון מספר העתקים, רישום או הפקדת המסמך אצל גורם מוסמך, רישום בכתב
יד של הביטוי "נקרא ומאושר" וציון תאריכים מדויקים.
יחד עם זאת, פגמים אלו אינם מבטלים את תוקף המסמך, אלא מעוררים חשש בדבר
נכוונותו, כאשר לביהמ"ש שיקול דעת לקבוע האם הלוואה הנתבעת הייתה קיימת או לא.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

103. בתשובתה לשאלות ההבהרה אישרה המומחית כי המסמך מהווה התחייבות אישית וחד צדדית של הנתבעת להחזיר את ההלוואה לידי התובע. לדבריה "המסמך משקף כי נעשתה הלוואה וכי היא מתחייבת להחזירו". ביום 14.2.03 הועבר סכום בסך 187,000 יורו מחשבונו של התובע לחשבון הנתבעת. בנוסף, המומחית אישרה שעל גבי המסמך (מסמך ההלוואה) מופיעות שתי חתימות. נוסף לאמור, אישרה כי החל משנת 2006 ועד 2015, דמי השכירות נתקבלו לידי הנתבע.

104. בחקירתה מיום 2.12.18, נשאלה המומחית רבות אודות מעמדו של הסכם ההלוואה/ ההתחייבות החד צדדית וכך השיבה לשאלות ב"כ התובע (ראו עמוד 74, שורות 9-5):
 "ש- ואני רוצה לשאול אותך, האם מדובר בהסכם בין שני צדדים, ואם כן, מה ההתחייבות של כל צד?"

ת- או קיי, כפי שרשמתי בחוות הדעת מספר פעמים, אנחנו לא מדברים על חוזה, אנחנו מדברים על התחייבות חד צדדית של הגברת [REDACTED].

ובהמשך-
 "ש- אז תאמרי לי האם היה צורך שתהיה שם חתימה של מר [REDACTED]?
 ת- לא."
 (עמוד 74, שורות 16-18)

105. המומחית שבה וחזרה על תשובתה כי "לא היה צריך לחתום על המסמך" (ראו עמוד 94, שורה 19). צא ולמד, כי אף אם תתקבל גרסת התובע לפיה הוא לא חתום על המסמך או לחילופין, שחתימתו זויפה, הרי שבהתאם לדין הזר הצרפתי, לא נדרשת כלל חתימתו של התובע על גבי חוזה התחייבות.

106. המומחית הבהירה את המנהג הצרפתי לפיו בסמוך לחתימת הצדדים נדרש מהם לכתוב את המילים "לואי החובש". לדבריה, מאוד קל לזייף חתימות אולם כשכותבים משפט ארוך יותר, קשה יותר לזייף (ראו עמוד 75, שורות 17-1). יחד עם זאת, הבהירה כי היעדר רישום המילים הללו לא אומר שהמסמך איננו בתוקף: "עכשיו זה מנהג, זה לא על פי חוק, זה לא נותן, זה לא שהמסמך, אם חסר את המילים האלו זה לא שהמסמך כבר לא יהיה בתוקף" (עמוד 75, שורות 11-13).

107. המומחית נשאלה לגבי המשמעות של העובדה שבמסמך הסכימו הצדדים על מתווה השבת ההלוואה, אולם בפועל הצדדים לא פעלו בהתאם לקבוע בו:

"ש- תאמרי לי מה המשמעות של העובדה שהמסמך קובע אופן החזר הלוואה מסוים של 156 תשלומים של 1,198 יורו, אבל בפועל הצדדים לא פועלים לפי ההסכם הזה?"

.....
 ת- בתיק הזה יש איזושהי בעיה מסוימת כמו שהדגשתי בחוות דעת. למש כשהגברת [REDACTED] מתחילה להחזיר הלוואה שעה שעוד לא קיבלה את הכסף. או שבתשלומים שהיא עושה,

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 היא מתחילה עם תשלומים יותר גבוהים ממה שהוסכם בהלוואה. זאת אומרת צריך לבדוק
2 את הנסיבות."

3
4 זאת ועוד-

5 "ש- לפי הדין הצרפתי, אני מנסה להבין משהו. יש הסכם ממון שקובע הפרדה רכושית.

6 ת- נכון.

7 ש- זאת אומרת שאם האדון השקיע כסף לטובת רכישת נכס, גם אם הנכס נרכש, נרשם על
8 שם האישה, הכסף מגיע לו חזרה, נכון?

9 ת- מגיע לו פיצוי.

10 ש- מה?

11 ת- מגיע לו פיצוי

12 ש- מגיע לו פיצוי. אם יש הלוואה לא מגיע לו, נכון?

13 ת- נכון"

14 (ראו עמוד 83, שורות 6-16)

15
16 108. המומחית לא התעלמה מהכשלים הטכניים במסמך, אולם שבה וחזרה כי יש לבחון את
17 מכלול נסיבות המקרה.

18 "ש- לאור כל החומרים והמסמכים שאת קיבלת, מה המסקנה שלך לפי הדין הצרפתי, יש
19 כאן התחייבות או אין התחייבות?"

20 ת- בשבילי כמו שרשמתי כמה פעמים, אני לדעתי צריך לקבל את המסמך הזה כתחילת
21 הוכחה בכתב. זאת אומרת יש הרבה פגמים במסמך הזה....יש כמה דרישות, והדרישות

22 האלו אחד פלוס אחד זה לא שזה פוגע לכל אחד בתוקף של המסמך עצמו, אבל יש יותר מדי
23 פגמים במסמך, אז אפשר להשתמש במסמך הזה כתחילת הוכחה. אבל צריך להשלים את

24 ההוכחה הזאת" (ראו עמוד 84, שורות 12-26).

25 109. זאת ועוד, בתשובה לשאלת ב"כ התובע האם המסמך יהא תקף בהנחה שלא נמסרו לביהמ"ש
26 הוכחות נוספות השיבה " לפי הפסיקה לבית משפט שיקול דעת בעניין" (עמ' 85, שורה 6).

27 110. ב"כ התובע הקשה על המומחית ושאל על סמך התמונה המונחת בפניה, מה הייתה עשויה
28 להיות הכרעת ביהמ"ש בצרפת וזו השיבה כי יראו במסמך כתחילת הוכחה:

29 "ת- תחילת הוכחה, זאת אומרת תחילת הוכחה בכתב, צריך להשלים את ההוכחה.

30 ש- איך משלימים את ההוכחה?

31 ת- עם מיילים, עם התכתבויות בין הצדדים, עם שיקים, עם העברות, זאת אומרת כל מיני
32 מסמכים שיש בין צדדים"

33 (עמוד 85, שורות 12-18)

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

111. צא ולמד, כי מתוך מכלול הנסיבות שהוכחו, וחוות דעת המומחית לדין הצרפתי, גרסתה של הנתבעת מתקבלת במלואה, וזאת ממס' טעמים.
112. ראשית. הנתבעת הבהירה, עת חתמה על הסכם ההלוואה הנטען מול בעלה דאז, לא סברה שיש מקום לבחון את ההסכם על היבטיו המשפטיים. מבחינתה, ההסכם נחתם אל מול בעלה ולא מול איש עסקים זר או גוף פיננסי ולכן לא סברה כלל וכלל כי יש לבדוק נפקות המסמך (ראו סעיף 23 לתצהיר הנתבעת).
- ראו גם חקירת הנתבעת מיום 2.12.18, עמוד 58, שורות 25-26, עמוד 59 שורות 4-1):
- הוא זה אשר ניסח את הסכם ההלוואה, הוא זה שקבע גם את הסכום ואני הסכמתי איתו, והלכתי איתו, לא הייתה לי סיבה להתנגד. אני לא יודעת איזה חישובים הוא חישב פה בנוסף לגבי הוצאות ודברים כאלה, אבל הסכום הזה נקבע על ידו, ואני לפי הסכום שהוא קבע ככה זה נרשם וכך היה"**
- ובהמשך-
- " מאחר ~~שהוא~~ זה אשר היה מטפל בכל הצד האדמיניסטרטיבי גם בבית, לא ידעתי אם הוא הצהיר על כך או לא, אם זה הוצהר או לא, אבל כל ההוכחות לגבי התאריכים מופיעים לפניך. אבל הנכס הוצהר בפני רשויות המס מיד"**
- (ראו עמוד 59 שורות 19-23)
113. שנית. כפי שהובהר על ידי המומחית – המסמך הנ"ל מהווה ראשית ראייה אך ההכרעה נתונה בידי בית המשפט. צא ולמד- ביהמ"ש יברר, בהתאם לנסיבות והראיות שיונחו בפניי, האם עסקינן בהסכם הלוואה אם לאו.
114. מצדה של הנתבעת הוגש ונחתם חוזה ההתחייבות /הסכם ההלוואה. הכחשתו הגורפת של התובע, שאין מדובר בחתימתו – נדחית, שכן מומחה לכתבי יד קבע כי זו חתימתו.
115. בנוסף, הסכם ההלוואה תואם את עלות רכישת הנכס בצרפת וגובה החוזרים החודשיים שסוכמו בו תואמים את עלותו. התובע מצדו גם הצהיר בחקירתו מיום 19.11.18 כי העביר לידי הנתבעת סך של 187,000 יורו לטובת רכישת הנכס (ראו עמוד 37 שורות 20-21).
- המחלוקת היא האם ההלוואה הוחזרה לידי התובע, אם לאו.
116. יובהר להלן, כי לא מצאתי נפקות להגדרת המסמך "הסכם הלוואה" או "חוזה התחייבות חד צדדי" וזאת משום שאין חולק כי הנתבעת התחייבה במסגרת אותו מסמך להשיב את הסך האמור של 187,000 יורו לידי התובע ובהתאם לנסיבות והאסמכתאות שהונחו בפניי, הרי שפעלה בהתאם, חרף ההבדלים בין סכומי החוזר המצוינים במסמך לבין החוזרים החודשיים שבפועל שולמו לידי התובע. ודוק- שולמו דמי השכירות לידי התובע!!!
117. מצאתי לקבל הסבריה של הנתבעת שטענה שהמסמך נחתם לבקשת התובע ומבחינתה לא ראתה לנכון לבחון את המסמך בהיבט המשפטי שכן חתמה מול בעלה ולא מול איש עסקים

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 זר. באשר לטענה כי הנתבעת הצהירה בפני הנוטריון כי לא נטלה כל הלוואה לטובת רכישת
2 הנכס השיבה בחקירתה בזו הלשון (ראו עמוד 60 שורות 8-12):
3 "ש- ואת גם מצהירה בפני הנוטריון במסגרת אותו הסכם של רכישת הנכס בכתב היד שלך,
4 יש פה איזה תרגום של זה, את מצהירה פה שלא לקחת הלוואה לטובת רכישת הנכס, נכון?
5 ת- הכוונה פה היא לקיחת הלוואה ממוסד כמו בנק, מוסד מסוג זה, ולא מדובר פה על
6 הלוואה פרטית כמו בין בני זוג למשל."
7 118. לא מצאתי לקבל טענת התובע כי הנתבעת הייתה בעלת נכסים חובקי עולם או בקיאה
8 בעסקים. ההפך. המדובר בנתבעת אשר פעלה לגידול ילדיה במהלך שנות נישואיהן בעוד
9 התובע הוא איש העסקים, המוציא והמביא, מפרנס את המשפחה כולה.
10 119. לפיכך, נחה דעתי כי יש לקבל את גרסת הנתבעת לפיה ההתחייבות בין הצדדים סוכמה
11 בהתאם לרצון התובע ומיוזמתו וכי ההלוואה לא דווחה משום שסברה שאין צורך בכך מאחר
12 שההלוואה הייתה בין בני זוג.
13 120. לא זו אף זו. מצאתי כי אין בכשלים שנפלו או בהיעדר דיווח לרשויות כדי לפגוע בעובדות
14 שהוכחו לפני: סכומי החזר הרשומים במסמך ההתחייבות תואמים לעלות הנכס באותה
15 העת. אין מחלוקת כי דמי השכירות שולמו תחילה לידי הנתבעת והיא העבירה אותם לידי
16 התובע אולם לאחר מכן ובמשך שנים דמי השכירות שולמו ישירות לידי התובע בסכום שעלה
17 על שווי רכישת הנכס.
18 121. לאור האמור הרי שלא עלה בידי התובע להוכיח טענתו כי דמי השכירות גילמו דווקא את
19 השתתפותה של הנתבעת בהוצאות הבית. טענה זו נטענה בעלמא, ללא כל תימוכין ומצאתי
20 לדחותה.
21
22 **דמי השכירות**
23 122. ובאותו עניין- הנכס: מצאתי לקבל גרסת הנתבעת, כי דמי השכירות שקיבלה עבור
24 השכרת הנכס שולמו ישירות לידי התובע וזאת תחת השבת ההלוואה האמורה. התובע מצדו
25 לא הכחיש שדמי השכירות שולמו לחשבונו אלא שלדבריו, דמי השכירות גילמו את הוצאות
26 הבית שהנתבעת התחייבה לשאת במחציתם, דא עקא, לא עלה בידי התובע להוכיח טענתו זו
27 ומקובלת עליי יותר גרסת הנתבעת לפי דמי השכירות ששולמו לידי התובע למעשה השיבו את
28 ההלוואה במלואה.
29 123. הנתבעת הציגה אסמכתאות לפיהן בין השנים 2003-2006 כספי השכירות בסך 94,624 יורו
30 הועברו מידי השוכר לנתבעת וממנה לידי התובע בשיקים (ראו נספחים 7-8 לכתב ההגנה).
31 בנוסף, הנתבעת הוכיחה כי בין השנים 2006-2015, התובע התנהל ישירות מול השוכרים ודמי
32 השכירות שולמו ישירות לחשבונו. הוצגו תכתובות מייל מנציגת החברה השוכרת לנתבעת
33 המאשרות כי בין השנים 2006-2015 התנהלה החברה השוכרת ישירות מול התובע (ראו
34 נספחים 9-10 לכתב ההגנה) והעברת כספי השכירות על הנכס התבצעה ישירות לידי התובע.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626-2016

תיק חיצוני:

- 1 124. בתביעתנו לפירוק שיתוף הצהיר התובע כי אכן ניתן בידו ייפוי כוח לפעול בנכס ובפרוטוקול
2 הדיון מיום 9.2.16, אישר ב"כ התובע כי עד לחודש ספטמבר 2015, התובע ניהל את העסק
3 (השכרת הנכס) ובכל רבעון קיבל כ- 8,125 יורו.
- 4 125. מן האמור עולה כי בהנחה שדמי השכירות שולמו לידי התובע ישירות בין השנים 2006-2015,
5 הרי שעבור כל שנה התקבלו לידי התובע סך של 32,500 אירו ובמכפלת השנים הרי שהועברו
6 לחשבונו כ- 292,000 אירו וזאת בנוסף לדמי השכירות שהועברו אליו באמצעות הנתבעת בסך
7 94,624 אירו.
- 8 126. עובדה זו אושרה על ידי התובע בחקירתו מיום 19.11.18 (ראו עמוד 39, שורות 11-19):
9
- 10 "ש- למעשה אם נלך לפי מינימום של 6,000 ₪ קיבלת 240,000 יורו ונוסיף עוד סך של
11 60,000 יורו שאתה לא חולק עליהם, סה"כ קיבלת 300,000 יורו
12 ת- שכירות. זה לא כסף שהגיע רק אלי, השימוש היה משפחתי לפי ההסכם בינינו ~~בשנת~~
13 הייתה צריכה לשלם חצי מהוצאות הבית, והשתמשתי בכסף הזה כדי לשלם את ההוצאות
14 כמובן של המשרד שזה ארנונה מיסים ועד בית ותיקונים שהיו צריכים לעשות והוצאות
15 בית.
16 ש- לפחות 300,000 יורו קיבלת
17 ת- המשפחה קיבלה
18 ש- מתוכם 187,000 יורו הסכם הלוואה, זה אומר שעוד נשאר לפחות 100,000 יורו ~~בשנת~~
19 השתתפה "
20 127. למעשה, גרסת התובע לפיה דמי השכירות היו את השתתפות הנתבעת בהוצאות הבית נטענו
21 לראשונה במסגרת הליך זה כאשר ביתר ההליכים שנוהלו בין בני הזוג לא עלתה טענה זו כלל.
22 128. בחקירתו נשאל התובע האם יש בידו הוכחה לטענתו זו-
23
- 24 "ש-יש הסכם נוסף בכתב בנד לבין פסקל שתשלום דמי השתתפות זה חלקה בהוצאות
25 המשפחה
26 ת- אנחנו לא צריכים עוד הסכם חוץ מהסכם הממון, הסכם הממון הוא מאוד ברור שהאשה
27 חתמה שהיא צריכה להשתתף 50% מהוצאות הבית
28 ש- האם הצגת הוכחה שדמי השכירות היו לצורך המשפחה
29 ת- האם האישה הציגה מסמך כזה?
30 ש- האם הפקדת את דמי השכירות בחשבון משותף שלך ושל ~~האשה~~?
31 ת- בחיים לא היה לנו חשבון משותף
32 ש- האם צירפת אסמכתאות להוצאות של המשפחה שלטענתך המשפחה הוציאה?
33 ת- אם ~~האשה~~ הייתה צריכה תצהיר כזה, דיווח כזה, הייתה צריכה לבקש ממני לדווח לה על
34 כל ההוצאות לא עשיתי השתמשתי בכסף לצרכי הבית

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 ש- את דפי הבנק של החשבון שלך לא מסרת לביהמ"ש, נכון?
2 ת- לא מבין על מה
3 ש- את העובדה שקיבלת את דמי השכירות לחשבונך גם לא הנחת במסגרת התביעה שלך
4 ת- לא הבנתי את השאלה"
5 (עמוד 40 לפרוטוקול, שורות 14-28)
6
7 129. מתשובתו של התובע למדים כי השאלות אינן נוכחות לתובע והלה מתפתל ומנסה להתחמק
8 מתשובות ענייניות.
9 130. התובע לא הציג כל ראיה או אסמכתה לפיה ניתן יהא ללמוד על אמיתות גרסתו: התובע לא
10 הציג כל ראיה בדבר הוצאות הבית והכנסות הצדדים, לא הוכיח שדמי השכירות שהתקבלו
11 לידי שימשו עבור הוצאות הבית, ובנוסף נמנע התובע מלגלות את דפי הבנק שלו מהשנים
12 הרלוונטיות ודומה כי לא בכדי עשה כן!
13 131. לאמור, יש להוסיף את הסתירה בדבר התובע וגרסתו, המשתנה כל העת, חליפות בהתאם
14 לנוחותו: בסעיף 13 לכתב התביעה טען כי "התובעת מיאנה לתרום לקופה המשפחתית"
15 ולפתע עתה טוען, כי דמי השכירות היו למעשה את השתתפות הנתבעת בהוצאות הבית.
16 מוטב היה אילו נמנע היה התובע מלהתאים את נסיבות המקרה לצרכיו ודבק בגרסה אחת
17 קוהרנטית ורצופה! כמפורט לעיל- הסתירות שעלו בחקירתו וכתבי טענותיו- לא מצאתי אותן
18 מהימנות ואמינות בעיני וגרסתו לא הוכחה, וזאת בלשון המעטה.
19 132. לא זו בלבד. התובע לא טען ולא הוכיח מה היה אמור להיות שיעור השתתפותה של הנתבעת
20 בהוצאות הבית. המומחית נשאלה אודות עניין זה וכך השיבה:
21 "ש- יש איזשהו סעיף בחוק, או יש איזושהי נוסחה שאומרת מסכום כזה זה השתתפות
22 ומסכום כזה זה לא השתתפות?
23 ת- לא, לא
24 ש- אין שיקול דעת?
25 ת- צריך להשתתף באופן יחסי להכנסות של כל אחד.
26 ש- זה שיקול דעת של בית משפט באופן מוחלט.
27 ת- כן
28 ש- כלומר כשבית המשפט יחליט בצרפת או בישראל, הוא יחליט לפי שיקול דעתו?
29 ת- נכון"
30 (ראו עמוד 107, שורות 2-12)
31 133. המומחית אף השיבה בחקירתה כי הנתבעת כלל לא הייתה צריכה להעביר כסף על מנת
32 להיחשב כמי ששתתפת בהוצאות-

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 "ש- את הכנסת לי פה פרמטר שלפני רגע אמרת שהוא לא פקטור כי היא לא חייבת להביא
2 כסף כדי להשתתף בהוצאות המשפחה, ככה אני שמעתי לפני רגע. להשתתף בהוצאות
3 המשפחה, היא יכולה לגדל את הילדים ולחנך.
4 ת- נכון, אבל אם יש לה הכנסות היא יכולה
5 ש- היא יכולה אבל לא חייבת
6 ת- נכון. שניה רגע. מה שאתה אומר זה, אם אתה מגדל ילדים ואתה מקבל הכנסות, אז אתה
7 לא משתתף בהוצאות הבית. לא, זה לא ככה, אמרתי שיש פסיקה שעכשיו קבוע שאם
8 מגדלים ילדים אז בית המשפט יכול לקבוע שזו השתתפות בהוצאה, זה מה שאמרתי, לא
9 אמרתי שלגדל ילדים מונע מלהשתתף בכספים בהוצאות, לא אמרתי דבר כזה.
10 ש- אני צר לי, אני אולי לא מבין, בטוח אני לא מבין. אם ~~אני~~ גידלה את הילדים במסירות
11 ואהבה, את אומרת עקרונית על פי הדין הצרפתי הוא אפילו לא יכול לתבוע.
12 ת- נכון
13 ש- עקרונית הוא לא יכול לתבוע אפילו החזר
14 ת- נכון
15 (ראו עמוד 108, שורות 24-26, עמוד 109 שורות 1-15)
16 134. דהיינו, אף אם תתקבל טענת התובע באשר לסירובה של הנתבעת להשתתף בהוצאות הבית-
17 הרי שבהתאם להוכחות שבפניי ובהתאם לדין הצרפתי – דינה של טענה זו אף היא להידחות,
18 שכן הנתבעת במהלך שנות חייהם המשותפת גידלה וחינכה את ארבעת ילדיהם של בני הזוג,
19 היתה עקרת בית מסורה בעוד התובע יצא ועשה לפרנסת התא המשפחתי כולו! קרי-
20 השתתפה הנתבעת בהוצאות הבית באופן זה!
21 135. יתרה מזו. המומחית הבהירה בחקירתה כי דמי השכירות המהווים את פירות הנכס, שייכים
22 לבעלת הנכס הרשומה, הנתבעת, כאשר במשך השנים היה אמור להיות משולם לידה סכום
23 של למעלה מ- 300,000 יורו אולם אלו שולמו לידי התובע ללא כל הסבר מניח את הדעת מצדו
24 אודות השימוש שעשה בכספים אלו (ראו עמוד 103, שורות 5-10).
25
26 "ש- כלומר לאורך כל השנים דיברנו על סכום של סדר גודל של 300,000 יורו דמי שכירות,
27 ~~אם~~ הייתה אמורה לקבל 300,000 יורו.
28 ת- נכון
29 ש- אנחנו גם יודעים שדמי שקיבל את הכסף זה ~~הוא~~
30 ת- או קיי"
31 136. מכל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את מסכת הראיות שהוכחה והוראות הדין הצרפתי,
32 ובנסיבות העניין, האסמכתאות שהונחו לפניי, הסכומים שהועברו לידי התובע והעובדה שלא
33 עלה בידו להוכיח כי דמי השכירות שימשו להוצאות הבית, נחה דעתי לקבל גרסת הנתבעת

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 לפיה דמי השכירות היוו את החוזר ההלוואה לנתבע במלואו ולפיכך אינה חייבת בכל תשלום
 2 או פיצוי לידי התובע בגין הנכס ב-~~_____~~.
 3 137. כפי העולה גם מחקירת המומחית, התובע לא הביא כל הוכחה לסיכום שהיה בינו לבין
 4 הנתבעת באשר למטרת דמי השכירות ואם בזאת לא די, הרי שהמומחית הבהירה כי גידול
 5 הילדים למעשה שווה ערך להשתתפות בהוצאות הבית כך שהנתבעת כלל לא הייתה אמורה
 6 מלכתחילה לתרום מבחינה כלכלית לקופה המשפחתית שעה שטיפלה בילדים ובבית.
 7

תרומת הנתבעת לתא המשפחתי

9 138. הסעיף השלישי להסכם הממון קובע כי כל אחד מבני הזוג נושא באחריות לגבי חלקו בחובות
 10 שנובעים מהנישואין.
 11 139. לדידו של התובע, מאחר שהנתבעת לא תרמה לכלכלת הבית והוא זה שמימן את רכישת
 12 הנכס בצרפת, למרות רישומו על שם הנתבעת, יש להשיב לו את שווי השקעתו כפי ערכה כיום.
 13 דמי השכירות ששולמו לידו היו עבור השתתפות הנתבעת בהוצאות אחזקת הבית.
 14 140. הנתבעת מצדה הסתמכה על חוות דעת המומחית והפסיקה הנוהגת וטענה כי דמי השכירות
 15 ששולמו לידי המשיב גילמו את החוזר ההלוואה עבור רכישת הנכס וכי יש לראות בגידול
 16 הילדים כהשתתפות בהוצאות הבית השוטפות לכל דבר ועניין (ראו חקירת המומחית מיום
 17 2.12.18, עמוד 88, שורות 6-9).

18 141. טענות התובע בעניין זה סותרות עצמן ומנוגדות זו לזו, וניכר שמנסה להתאים את המציאות
 19 לתוצאה הרצויה מבחינתו. התובע לא שם לב לעובדה שכאשר טוען שדמי השכירות שולמו
 20 עבור השתתפות הנתבעת בהוצאות הבית, הוא למעשה קובע את זכאותה של הנתבעת
 21 למחצית תמורת דירת המגורים ~~_____~~ שכן גם אם הייתה מתקבלת טענתו שרכישת
 22 הנכס בוצעה מכספו בלבד ונתעלם מרישום הנכס ע"ש שני הצדדים, הרי שבהתאם לדין
 23 הצרפתי הובהר שכאשר עסקינן בדירת מגורים, אין התובע יכול לעתור לקבלת חלקה של
 24 הנתבעת בנכס, קל וחומר כאשר טוען שלמעשה הנתבעת כן השתתפה בהוצאות הבית ואלו
 25 שולמו באמצעות דמי השכירות. ראו בעניין זה חקירת המומחית (עמוד 91 שורות 20-26, עמוד
 26 92 שורות 1-10):

27
 28 "ש- הבית בישראל, הבית בנכס. הבית בישראל נרשם בחלקים שווים על שם שני הצדדים,
 29 לא יכול לטעון ~~_____~~ לא השתתפה בהוצאת המשפחה?
 30 ת- זה גם רשום מבחינת, רשמתי את זה בחוות דעת, שאי אפשר, יש פסיקה גם קבוע בעניין
 31 שלא ניתן עכשיו לטעון, בזמן של פירוק הנישואין שאחד מהצדדים לא השתתף בזב שיש
 32 חוב מבחינת הוצאות הבית, או קיי, זו פסיקה קבועה, אנחנו מניחים, בית המשפט מניח
 33 שכל אחד השתתף בצורה שלו בהוצאות הבית. אי אפשר להתחיל בגביית כאילו חוב של
 34 הוצאות המשפחה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 ש- האמירה שלך מוחלטת?
 2 ת- לגמרי, זו פסיקה קבוע
 3 ש- כלומר ~~הגיש תביעה לקבל חצי בית~~, את החצי של ~~הבית~~ והוא אמר זה לפי חוות
 4 הדעת של עו"ד ~~הבית~~, הוא טענה לחלוטין?
 5 ת- רשמתי את זה שלפי הפסיקה לגדל ילדים זה השתתפות בהוצאות, אני רשמתי את זה,
 6 אני לא חוזרת בעניין"
 7 ובהמשך הבהירה פעם נוספת כי- "האם לגדל ילדים יכול להיות השתתפות בהוצאות, אמרתי
 8 שכן" (עמוד 109, שורות 23-24)
 9
 10 קרי, כך או אחרת, מנוע התובע מלדרוש את חלקה של הנתבעת במחצית הנכס ~~הנתבעת~~
 11 ועצם גידול ילדי הצדדים על ידי האישה מהווה הלכה למעשה חלקה של הנתבעת בבית
 12 המגורים המשותף!
 13 142. התובע משנה גרסאותיו חדשות לבקרים וסותר עצמו פעם אחר פעם: גרסתו הראשונה של
 14 התובע, אותה שטח בפני ביהמ"ש גם בהליכים קודמים היא שהתובעת לא עבדה ולא תרמה
 15 להוצאות הבית. בסעיף 13 לכתב התביעה טוען התובע כי "התובעת מיאנה לתרום לקופה
 16 המשפחתית, מיאנה לצאת לעבוד וישיבה בבית ללא מעש". התובע הוסיף כי "לאורך כל
 17 שנות הנישואין הפציר בנתבעת שוב ושוב כי תצא לעבוד, הנתבעת עברה קורסים והכשרות
 18 רבים בתחום הקוסמטיקה כגון בניית ציפורניים, איפור ועוד ועוד, אולם למגינת ליבו של
 19 התובע לא מינפה אף אחד מהם לעבודה בפועל".
 20 143. כך גם טען במסגרת כתב ההגנה לתביעה הכספית שהתנהלה בין הצדדים במסגרת תמ"ש
 21 15-10-31286 כאשר בסעיף 34 לכתב ההגנה טען שהתובעת סירבה לתרום לקופה המשפחתית,
 22 מיאנה לצאת לעבוד וישיבה בבית ללא מעש.
 23 לא זו בלבד, בסעיף 51 לכתב ההגנה טוען שהוא דאג לשאת במלוא תשלום הוצאות הבית
 24 ואחזקתו.
 25 144. לפתע ולאחר שהציגה הנתבעת את הסכם ההלוואה/ חוזה ההתחייבות החד צדדית שנחתם
 26 בינה לבין התובע וטענה כי דמי השכירות שימשו כהחזר ההלוואה לתובע, "נזכר" התובע כי
 27 אכן קיבל לידו את דמי השכירות, אולם אלו לא היוו את החזר ההלוואה המוכחשת על ידו
 28 אלא את השתתפותה של התובעת בהוצאות הבית, קרי, חרף העובדה שהנתבעת לא עבדה,
 29 הרי שיש לראות בדמי השכירות את השתתפותה בהוצאות הבית.
 30 145. אף במפורט לעיל לא די והתובע ממשיך וטוען, משנה גרסתו בשלישית ועל מנת לדחות טענת
 31 הנתבעת לפיה יש לראות בגידול הילדים והטיפול במשק הבית כהשתתפות בהוצאות, טען כי
 32 הנתבעת למעשה כן עבדה ותרמה לכלכלת המשפחה.
 33 146. התובע נחקר אודות האמור וכך השיב:
 34

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 "ש- אתה עבדת לבד? לא עבדה
- 2 ת- היא עבדה תקופה מסויימת, ובניגוד להסכם הממון שלנו בתקופת רכישת הנכס פתרונו
- 3 את הבעיה שהיא צריכה לעבוד, ולהתעסק עם הנכס הזה כדי להביא פרנסה לבית
- 4 ש- אז כן עבדה או לא עבדה
- 5 ת- בתחילת הנישואין עבדה כשנה כקוסמטיקאית אצל בן דוד שלה, יום אחד היא חוזרת
- 6 ואומרת נמאס לי מעבודה בשבת, אני לא רוצה לעבוד בשבת, אני חוזרת הביתה. אמרתי לה
- 7 בואי נמצא עבודה שמתאימה. היא עבדה אחר כך עם כלות, עשתה איפור ותספורת לכלות,
- 8 היא עבדה שנים רבות פחות או יותר עד 98..... לא היה לה רשיון נהיגה בערב הייתי מסיע
- 9 אותה לנסיעות עבודה, לא עובדים כל יום, אלא פעמיים שלוש פעמים בשבוע. אחרי זה
- 10 הייתה עם שני ילדים, ושוב היא עבדה אחרי שנה כמזכירה בשנת 2002 פטרו אותה, קיבלה
- 11 דמי אבטלה, ב- 2003 היה הנכס שהתחילה לטפל, באיזה שלב לקחתי את המושכות, ועלינו
- 12 לארץ לבקשתה"
- 13 (ראו חקירת התובע מיום 19.11.18, עמוד 33 שורות 8-21)
- 14 147. בהמשך חקירתו הודה כי הנתבעת נותרה לטפל בילדים בעוד הוא היה טרוד בעסקיו:
- 15 "ש- כשאתם עולים לישראל או במועד הרכישה ב- 10 במאי 2009 בן 5
- 16 בת 2
- 17 ת- לא. בן 6 בת 3.5
- 18 ש- נשארה איתם ביחד בבית
- 19 ת- אחרי שעלינו לארץ, כן. היא לא ידעה עברית, הלכה לאולפן, למדה קורס איפור קבוע,
- 20 קוסמטיקאית שעלה מעל 20,000 ₪. היא הייתה אמורה לעבוד וסירבה
- 21 ש- המשכת בעסקים בפריז
- 22 ת- עשיתי הלוך חזור, פעם בחודש 4 ימים"
- 23 (ראו עמוד 34, שורות 4-10)
- 24 ובהמשך –
- 25 "בסופו של יום לא הלכה לעבוד היתה בבית יכלה לצאת להרוויח גם מבחינת השפה הייתה
- 26 יכולה להתקדם מאוד ולהתאקלם בארץ" (ראו עמוד 34, שורות 23-24)
- 27 148. משנוכח התובע כי בהתאם לפסיקה הנוהגת יש לראות בגידול הילדים כהשתתפות בהוצאות
- 28 הבית, שינה גרסתו פעם נוספת וטען במסגרת סיכומיו כי תנאי הדין הצרפתי אינם מתקיימים
- 29 מקום בו לנתבעת היו הכנסות רבות במשך השנים והיא עבדה והשתכרה, קיבלה דמי אבטלה
- 30 בין השנים 2002-2006, קיבלה קצבת ילדים מצרפת ובנוסף הופקדו לחשבונה מדי חודש
- 31 סכומים שונים. לדבריו, הנתבעת התנהלה "ממש כאשת עסקים" שאף הצליחה לרכוש נכס
- 32 באמצעות הלוואה ומנהלת חשבון בנק שבו הכנסותיו גבוהות.
- 33 149. בכל הכבוד הראוי, לא מצאתי לקבל את גרסת התובע ודינה להידחות!

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

150. התובע טען טענות מן הגורן ומן היקב, אשר הותירו ספק רב בלבי בדבר מהימנות ואמינות גרסתו, כאשר המסכת העובדתית שהוכחה מלמדת אחרת! ניכר היה שהתובע מנסה בכל כוחותיו לשנות את עובדות המקרה כך שיתאמו לגרסתו והסעדים אותם מבקש: כאשר רצה להפריך טענת הנתבעת אודות דמי השכירות ששימשו עבור החזר ההלוואה, טען כי דמי השכירות שימשו לטובת השתתפותה של הנתבעת בהוצאות הבית. כאשר רצה להוכיח שאין הנתבעת זכאית למחצית דירת המגורים או הנכס בצרפת, טען כי במשך כל שנות הנישואים הנתבעת לא עבדה ונטל פרנסת המשפחה הוטל לפתחו בלבד. כאשר רצה להפריך קביעת המומחית כי גידול הילדים שווה ערך להשתתפות בהוצאות הבית, טען כי הדין הצרפתי אינו חל בעניינם של הצדדים מאחר שהתובעת כן עבדה במשך השנים. מהי אם כן גרסתו הנכונה מבין שלל הגרסאות והטענות הסותרות? לאלוהים הפתרונים.

151. מסכת העובדות שהוכחה, מלמדת כי יש לתן אמון מלא בגרסת הנתבעת. הנתבעת לא חולקת על העובדה שאכן עברה הכשרות בתחום האיפור והקוסמטיקה ואכן התקבלו לחשבונה קצבאות ילדים ודמי אבטלה, אולם במרבית שנות נישואי הצדדים ומגוריהם בישראל לא עבדה כלל אלא הייתה אמונה על גידול הילדים ואחזקת הבית והכל כדי לאפשר לתובע להגדיל עסקיו ולדאוג לפרנסת המשפחה, כפי שהיה כל השנים. לכן לטענתה ובהתאם לדין הצרפתי, הרי שיש לראות בנתון זה כשווה ערך להשתתפות בהוצאות הבית ולדחות טענת התובע באשר לדמי השכירות ששימשו לדבריו כהשתתפות הנתבעת בהוצאות.

152. זאת ועוד. במהלך השנים הצליח התובע לבסס עצמו כלכלית ולפתח קריירה ענפה ואף התובע בעצמו הצהיר על עצמו שהוא "אדריכל בהכשרתו, איש עסקים, ויש לו עסקים בארץ ובצרפת" ובנוסף מודה שהוא עוסק בעסקי הבניה ובעלותו, ביחד עם שותף, 6 חברות בצרפת וכן בעלים במשותף של מספר חברות קבלניות ואחרות בצרפת (ראו סעיפים 19-20 לכתב ההגנה במסגרת תמ"ש 15-10-31286). לא ברור כיצד יכול היה התובע להגדיל עסקיו ולפתח קריירה כה ענפה ומכובדת המאפשרת לצדדים לחיות בבית מגורים פרטי במיקום יוקרתי המשקיף לים וליהנות מאורח חיים גבוה מהממוצע אלמלא תרומתה של הנתבעת בגידול הילדים ואחזקת הבית.

153. לאור המפורט לעיל ובהתבסס על חוות דעת המומחית לפיה בהתאם לדין הצרפתי בהקשר לדירת מגורים גידול ילדים "זה ממש להשתתף בהוצאות לכל דבר ועניין", מצאתי לדחות טענות התובע בנדון ולקבל את גרסת הנתבעת לפיה בהתאם לדין הצרפתי, יש לראות בעובדה שמשך השנים נותרה בבית ודאגה לגידול הילדים ולמשק הבית את תרומתה בהשתתפות הוצאות הבית.

הרחבת חזית

154. הנתבעת טוענת בסיכומיה כי הנתבע העלה בסיכומיו טענות חדשות אשר קודם לסיכומים לא בא זכרן אל העולם ולפיכך יש להורות על דחייתן מחמת הרחבת חזית אסורה.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

155. בסעיף 4 לסיכומי טען התובע כי את הנכס בצרפת רכש באמצעות שתי הלוואות שקיבל בצרפת, בסעיף 25 עותר להשבת כספי המיסים ששילם עבור הבית בראשון לציון ובסעיפים 41, 46-48 לסיכומי טוען להברחת נכסים מצדה של הנתבעת.
156. רשימת הפלוגתאות העומדת לדיון נקבעת בכתבי הטענות שמגישים הצדדים. משכך, טענה שמעלה בעל דין, שלא הועלתה מלכתחילה בכתבי טענותיו מהווה "שינוי חזית" או "הרחבת חזית", ויש לדחותה (ראו למשל: ע"א 441/88 ירחי נ' גולדגרבר, פ"ד מג(4) 378, 348 (1989)).
157. יחד עם זאת מכיר הדין בשני מקרים בהם יותר שינוי חזית. הראשון הוא תיקון כתבי הטענות באישורו של בית המשפט, לפי סעיף 91-92 לתקנות, והשני הוא שבעל הדין שכנגד נתן לכך את הסכמתו, מפורשות או מכללא (ראו ע"א 37/48 בנק הפועלים בע"מ נ' קרבצ'וב, פ"ד ב 143, 146 (1949)).
158. הרציונאל העיקרי העומד בבסיסה של הלכה זו הוא מניעת עיוות דין, והדברים מקבלים משנה תוקף שעה שמשנה החזית הוא התובע. מבחינת הנתבע, משקפים כתבי הטענות של התובע את עילת התביעה נגדו, ועל בסיסם הוא בונה את קו הגנתו. אם יאפשר בית המשפט לתובע לשנות את גרסתו במהלך הדיונים, הרי שיכולתו של הנתבע להתגונן עלולה להיפגע. (ראו רע"א 9123/05 אדמוב פרוייקטים (89) בע"מ נ' סיטי סטייט מקפוצת אלפו בע"מ, פורסם בנבו, 25.10.07).
159. במקרה הנדון, התובע לא הגיש כל בקשה לבית המשפט ולא ניתנה הסכמת הנתבעת להוספת טענות אלו. יתרה מזו, ביום 19.3.19 הגיש התובע בקשה להוספת ראיות חדשות ותיקון סכום התביעה וביום 5.4.19 ניתנה החלטתי לפיה נדחתה בקשתו נוכח סיום הליך ההוכחות ופרק הזמן הרב שחלף ממועד פתיחת ההליכים בתיק (ראו החלטתי מיום 5.4.19). לאור האמור ומקום בו טענות אלו נוספו בסיכומי התובע על אף החלטתי מיום 5.4.19, מצאתי להורות על דחייתן מחמת הרחבת חזית אסורה.

זאת ועוד-

160. מן המקובץ לעיל ומתוך מסכת העבודות שהוכחה והדין הצרפתי אשר הוכח בפניי, עולה באופן ברור וחד משמעי כי התובע לא הוכיח תביעתו.
161. לא נותר ספק, כי הנכס בצרפת נרכש ונרשם על שם הנתבעת בכפוף לחתימת הצדדים על ההסכם האמור. הוכח לפניי כי סכום הלוואה בסך 187,000 יורו הושב לתובע במלואו ואף למעלה מכך. לפיכך ובהתאם לדין הצרפתי, הרי שלא זכאי התובע להחזר השקעתו ברכישת הנכס.
162. נראה כי למרות 23 שנות נישואיהם המשותפות של הצדדים וארבעת ילדיהם המשותפים, למרות שנשאה על כתפיה נטל גידול ילדיהם המשותפים ואחזקת הבית בעוד התובע יוצא לעשות לביתו ולפרנסת המשפחה כולה, מנס, ה התובע להדיר את אשת נעוריו מכלל נכסיהם

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 שנצברו במהלך שנותיהם המשותפת, בכל דרך שניתן, הגם שזו אינה עולה עם הדין והחוק,
2 זה הצרפתי וזה הישראלי.
- 3 163. לא זו בלבד שעתירתו, ככל הנראה, מניעה אינם לגיטימיים, הרי שהתובע אינו בוחל
4 באמצעים להשיג מטרתו: הן באמצעות העלאת טענות סותרות ושינוי גרסאות, הן באמצעות
5 הסתרת דמי השכירות שהועברו לחשבונו במשך 9 שנים והן באמצעות העלאת טענות סרק
6 כדוגמת השתכרות הנתבעת 0 שכמעט ולא היתה קיימת) והכל כדי להשיג מטרתו.
- 7 164. התובע בחר שלא לגלות בתביעתו אודות דמי השכירות ששולמו לחשבונו וכשעלה עניין זה
8 טען לפתע ולראשונה במסגרת ההליכים הרבים שהתנהלו בין הצדדים, כי המדובר
9 בהשתתפות הנתבעת בהוצאות הבית. דא עקא, אין בידי התובע כל הסכם או התחייבות של
10 הנתבעת להעביר לידי התובע את דמי השכירות באופן שאלו ייחשבו כהשתתפות בהוצאות
11 הבית. בנוסף, לא הוצגו כל מסמכים שילמדו שדמי השכירות אכן שימשו לטובת הוצאות
12 המשפחה וכן לא הוכח שדמי השכירות שהתקבלו שימשו את שני הצדדים או את הקופה
13 המשפחתית.
- 14 165. באשר להתנהלות התובע, כבר נקבע בפסיקה בזו הלשון כי-
15 "לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית,
16 באופן דומה לראיה נסיבתית, וניתן להעניק משמעות ראייתית לאי הגשת ראיה. התנהגות
17 כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה, שכן היא מקימה למעשה
18 חזקה שבעובדה, הנועצה בהיגיון ובניסיון חיים, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בכך שלו
19 הובאה אותה ראיה, היא הייתה פועלת לחובת הנמנע ותומכת בגרסת היריב. בדרך זו ניתן
20 למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה. כאשר בפי בעל דין הסבר סביר ואמין לאי
21 העדתו של עד מטעמו או לאי הגשת ראיה מצידו, ישמית ההסבר את הבסיס מתחת לקיומה
22 של החזקה שנוצרה לחובתו בשל אי הבאת הראיה (ראו ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית)
23 בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, פ"ד מד (4) 595 (1990)).
- 24 166. באשר להימנעות מהבאת ראיה, קבע ביהמ"ש העליון לא אחת כי:
25 "...כלל נקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל-דין בחזקתו שלא ימנע
26 מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו,
27 ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל
28 ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית,
29 כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי
30 שנמנע מהצגתה" (ע"א 548/78 אלמונית נ' פלוני, פ"ד לה (1) 736, 760 (1980). מצוטט בע"א
31 2275/90 באמצעות בנין דור בע"מ נ' רוזנברג, פ"ד מז (2) 605, 614 (1993)).
- 32 167. העובדה שהתובע נמנע מלהציג את פירוט דפי החשבון או להציג אסמכתאות מבוססות -
33 משמשת לחובתו. קל וחומר כאשר לא נטען שאלו לא נמצאים ברשותו. ניסיונו של התובע

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

- 1 להעביר את הנטל לעבר התובעת לא עלה בידו שכן "המוציא מחברו עליו הראיה" והיה עליו
 2 להוכיח תביעתו ולא להיפך.
- 3 168. אל מול גרסת התובע המשתנה תדירות, עמדה גרסת הנתבעת שהייתה סדורה, מהימנה
 4 ועקבית לכל אורכו של ההליך. הנתבעת הציגה את הסכם ההלוואה (או חוזה ההתחייבות)
 5 שנחתם בין הצדדים והצליחה להוכיח כי הצדדים אכן פעלו לפיו, הגם שהיו הבדלים בשיעורי
 6 ההחזרים החודשיים. הנתבעת הוכיחה כי ההלוואה הוחזרה לתובע במלואה ואף שולמו לו
 7 סכומים ביתר ובכך למעשה השלימה את התחייבותה האמורה בהסכם כלפי התובע.
- 8 169. אשוב ואבהיר כי למרות שהצדדים לא פעלו בהתאם להוראות הדין הצרפתי כמפורט בחוות
 9 דעתה המשלימה של המומחית- אין רישום של הסכום בכתב יד, לא מצוין כמה עותקים
 10 נערכו, נרשם כי הנכס נרכש ללא הלוואה למרות שניתנה הלוואה על ידי התובע, ההלוואה לא
 11 דווחה לרשויות המס ועוד, מצאתי לקבל חוות דעתה של המומחית שקבעה באופן ברור כי
 12 חרף הפגמים שנפלו במסמך ההלוואה, הרי שההכרעה בשאלת תקפות המסמך נתונה לשיקול
 13 דעתו של ביהמ"ש בהתאם לנסיבות (ראו חוות דעת משלימה מיום 5.9.18) וכן חקירת
 14 המומחית מיום 2.12.18 (עמ' 101 שורות 21-19):
- 15 **"אני התבקשתי, בית המשפט ביקש ממני לבדוק את המסמך, זאת אומרת השאלה זה ממש**
 16 **לשיקול דעתו של בית המשפט, הוא צריך לקחת בחשבון את כל העובדות ולהחליט"**
- 17 170. כך גם ההכרעה בעניין ההשתתפות הנדרשת מהנתבעת בהוצאות הבית נתונה לשיקול דעת
 18 בית המשפט כאשר בעניין זה מצאתי לקבל את חוות הדעת, בה הובהר כי בהתאם לפסיקה,
 19 שעה שהנתבעת נותרה לגדל את הילדים ולדאוג לאחזקת הבית בזמן שהתובע הרחיב ופיתח
 20 עסקיו, הרי שבכך ניתן לראות את תרומתה למשק הבית.
- 21 171. המומחית מסרה עדות קוהרנטית, עקבית וברורה ומקום שזו לא נסתרה מצאתי לקבלה
 22 ככתבה וכלשונה.
- 23 172. גרסת הנתבעת כי דמי השכירות שימשו להחזר ההלוואה שניתנה לטובת רכישת הנכס
 24 בצרפת ולפיכך ובהתאם לדין הצרפתי אין התובע זכאי להחזר השקעתו בנכס, מתקבלת
 25 במלואה וזאת אף בהסתמך על חוות הדעת והעובדות שהוכחו.
- 26 173. מכל המקובץ לעיל ומקום בו התובע קיבל את החזר השקעתו בנכס באמצעות דמי השכירות
 27 שהופקדו לחשבוננו במשך שנים, נחה דעתי כי זין התביעה להידחות.
- 28
- 29 ערעור המערערת על החלטת רשמת (18-04-54645-)
- 30 174. ביום 31.1.18 ניתן על ידי כב' הרשמת שלי רוזמן פרקש (להלן: "הרשמת") צו להגבלת
 31 השימוש בנכס בצרפת לבקשת התובע, לפיו נאסר על הנתבעת לבצע דיספוזיציה במחצית
 32 מזכויותיה בנכס בצרפת (ראו החלטה מיום 31.1.18 במסגרת תלה"מ 16-12-22626).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

175. ביום 15.4.18 נדחתה בקשת הנתבעת לביטול הצו להגבלת השימוש בנכס ועל החלטה זו הוגש הערעור שלפניי (ראו החלטת הרשמת מיום 15.4.18).
176. נוכח דחיית התביעה להחזר השקעתו של התובע בנכס ומאחר שהוכח במסגרת הליך ההוכחות כי לתובע אין כל זכויות בנכס, כך גם בהתאם לדין הצרפתי וכי השקעתו בנכס הוחזרה לו באמצעות דמי השכירות שהופקדו לחשבונו, כך אגב, גם לפי הודאתו, הרי שאין כל מקום להותיר את הצו על כנו והריני מורה על קבלת ערעור המערערת וביטול הצו שניתן להגבלת השימוש בנכס.

תביעה כספית להשבה : 31,988 ₪ (17-12-25839)

תמצית טענות התובע

177. ממועד רכישת הנכס בצרפת ועד לחודש דצמבר 2015 הנתבעת נתנה בידו של התובע ייפוי כח לפעול בנכס, לרבות קבלת דמי השכירות לידי ומכספים אלו שילם את ההוצאות הנדרשות עבור הנכס וזאת כנגד קיזוז הוצאות הבית בהם חייבת הנתבעת. ביום 29.11.15 ביקשה הנתבעת לבטל את ייפוי הכוח שניתן (ראו נספח א לכתב התביעה) ולמעשה מאותו יום ניהלה הנתבעת את הנכס.
178. לדבריו, אמנם ייפוי הכוח בוטל בחודש דצמבר 2015 אולם הנתבעת קיבלה לידה את דמי השכירות החל מחודש אפריל 2015 לאור דרישתה מהשוכרים שיעבירו אליה ישירות את דמי השכירות. דא עקא, חרף קבלת דמי השכירות לידה, לא שילמה הנתבעת את תשלומים המיסים על הנכס.
179. רשות המיסים בצרפת פנתה לתובע בבקשה שיסדיר את תשלומי המס על הנכס לשנת 2015 כאשר סוג ראשון הוא מס על רווחים מהנכס לשנת 2015 כאשר סך שומת המס היא 2,576 יורו. סוג שני של מסים הוא תשלום עבור ביטוח לאומי על הכנסות ממקרקעין בשיעור של 15.5% מס שגובהה נכון לשנת 2015 הוא 1,792 יורו (ראו נספחים ב-ג לכתב התביעה).
180. על הנתבעת היה לשלם את המסים החל מחודש אפריל 2015, קרי עבור 9 חודשים כאשר גובה המס על הרווחים הוא 1,932 יורו והמס הנדרש מביטוח לאומי הוא בסך 1,344 יורו.
181. הנתבעת לא שילמה את המסים והאיחור בתשלום גרר קנס כספי כפול בסך 962 יורו אותו נדרש התובע לשלם.
182. בנוסף לתשלומים הנ"ל, שילם התובע את התשלומים הנדרשים עבור ועד הבית בסך 2,948 יורו (ראו נספח ד לכתב התביעה) כאשר חלקה היחסי של הנתבעת עבור תשעת החודשים הוא בסך 2,211 יורו.
183. לטענת התובע, חרף קבלת מכתבי הדרישה מרשות המסים בצרפת, לא טרחה הנתבעת לשלם את תשלומי המסים. על מנת להימנע מקנסות נוספים ומהליכי גביה של רשות המסים בצרפת, שילם התובע את המסים הללו.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

~~תל"מ 16-12-22626~~

תיק חיצוני:

184. התובע טוען כי פנה לנתבעת פעמיים בחודש ספטמבר 2016 בדרישה שתשלם את החלק היחסי המוטל עליה (ראו נספחים ה-ו לכתב התביעה) אולם פניותיו עלו בתוהו ועד יום הגשת התביעה לא השיבה לו התובעת.

185. נוכח התנהלותה, קיזז התובע על דעת עצמו את חוב הנתבעת מתשלום המזונות שהוא חב בו. בשל קיזוז חובה של הנתבעת בחובו, פתחה הנתבעת בהליכי הוצאה לפועל. במסגרת ההליכים בהוצל"פ, הסביר הרשם לנתבעת כי אמנם התובע שגה כשפעל על דעת עצמו אולם נאמר לה כי עליה לשלם את חובה כלפי הנתבעת והיא יכולה להסכים לקיזוז האמור. חרף המלצה זו, לא הסכימה הנתבעת לקיזוז את החוב בהסכמה.

186. לאור האמור לעיל, עותר להשבת הסכומים ששולמו על ידו בסך 6,449 יורו כאשר לפי שער של 4.2 ₪ מדובר בסכום של 27,086 ₪. בגין החוב הנ"ל עותר התובע לחיוב הנתבעת גם בתשלום עבור הפרשי ריבית והצמדה בסך 4,902 ₪ וסה"כ המדובר בסכום של 31,988 ₪.

תמצית טענות הנתבעת

187. לדברי הנתבעת, החל משנת 2006 פעל התובע בנכס בהתאם לייפוי הכח שניתן לו על ידי הנתבעת. לדבריה, במייל שנשלח לידי הנתבעת על ידי החברה ששכרה את הנכס, עודכנה הנתבעת כי שכר הדירה עבור הרבעון השלישי של שנת 2015, קרי עד לסוף חודש ספטמבר 2015, הופקד בחשבונו של התובע (ראו נספים 8-6 לכתב ההגנה). כך גם הצהיר ב"כ התובע בדיון שנערך ביום 9.2.16 (ראו פרוטוקול הדיון מיום 9.2.16, עמוד 5 שורות 25-30).

188. כאמור, גם כאשר קיבל התובע את מלוא הסכום שהלווה לנתבעת, המשיך לקבל לידיו את דמי השכירות.

189. החל מחודש אוקטובר 2015 החלה הנתבעת לקבל את תשלומי השכירות לידה כך שכל קיזוז בין הצדדים הנוגע לחודשים אלו בלבד ייערך בכפוף לבירור העובדות.

190. יתרה מזו, במשך למעלה משנתיים וחצי בהן מנהלים הצדדים הליכים משפטיים ושנה לאחר שהגיש התובע תביעתו להשבת כספי הלוואה בגין הנכס בצרפת, "נזכר" התובע לדרוש את השבת הכספים המגיעים לו לדבריו, שידע עליהם כבר באותו מועד או לכל הפחות היה עליו לדעת עליהם זה מכבר.

191. לא זו בלבד, התובע גילה בתביעתו כי קיזז את הסכום ש"חייבת" לו הנתבעת ממזונותיה, אותם מזונות שחב בהם בהתאם לפסק דין שניתן, ורק משום שמנסה להתחמק מתשלום חובו בהוצאה לפועל הגיש תביעתו זו.

192. לאור האמור לעיל ומאחר שהתביעה הוגשה בשיהוי ניכר, בניגוד להצהרותיו של התובע ולאחר שקיבל לידיו את מלוא הכספים מדמי השכירות, דין התביעה להידחות.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1

2

דיון והכרעה

3 193. לאחר שנדרשתי לטענות הצדדים ולמכלול הראיות והנסיבות שהוכחו לפניי, מצאתי כי דין

4

התביעה להידחות.

5 194. ראשית וכפי שהוכח על ידי הנתבעת, לידי התובע התקבלו דמי השכירות עבור הנכס עד

6

לחודש ספטמבר 2015 (כולל). הנתבעת צרפה תכתובת מייל מטעמה של החברה ששכרה את

7

הנכס לפיו אישרו כי דמי השכירות עבור הרבעון השלישי של שנת 2015 הופקד לחשבוננו של

8

התובע (ראו נספח 7 לכתב ההגנה). מצדו של התובע לעומת זאת, לא הוגש דבר.

9

195. שנית, ובהתאם לפסק הדין שניתן במסגרת תלה"מ 16-12-22626 לעיל, נקבע כי דמי

10

השכירות שהתקבלו לחשבוננו של התובע היוו את החזר ההלוואה בסך 187,000 יורו שניתנה

11

על ידי התובע לנתבעת עבור רכישת הנכס. בנוסף נקבע כי דמי ההלוואה הושבו לידי התובע

12

במלואם וכי התובע קיבל לידי לכל הפחות סכום של 300,000 יורו ובקיזוז החזר ההלוואה,

13

הרי שהתובע קיבל ביתר סך של למעלה מ-110,000 יורו אשר לגביהם לא הוגשה כל אסמכתה

14

באשר לייעודם. למעט טענות שהופרחו לחלל האוויר על ידי התובע לפיהן דמי השכירות נותבו

15

לתשלום הוצאות הבית, לא הוגשה כל ראיה בנדון, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

16

196. הנתבעת איננה מכחישה כי החל מחודש אוקטובר 2015 דמי השכירות נתקבלו לידיה וכי יש

17

לערוך קיזוז רק בגין התקופה האמורה.

18

197. יחד עם זאת ונוכח קביעתי לעיל לפיה התובע קיבל למעשה סך של למעלה מ-110,000 יורו

19

ביתר, הרי שבכל מקרה, סכום זה מכסה בהחלט את הסך הנתבע להשבה על ידי התובע.

20

198. לאור המקובץ לעיל ומקום בו לא עלה בידי התובע להוכיח את הסכומים הנתבעים על ידו,

21

הרי שדין התביעה להידחות.

22

23

תביעה כספית לדמי שימוש ראויים (תלה"מ 18-02-30388)

24

199. בפניי תביעה לפיה מבוקש להורות לנתבעת על תשלום דמי שימוש ראויים בגין מגורים בבית

25

ו[REDACTED] וכן להורות על תשלום בגין שימוש במיטלטלין המשותפים.

26

200. ביום 16.1.18 ניתן צו לפירוק השיתוף בבית מגורי הצדדים נוכח גירושי הצדדים וביטול הצו

27

למדור ספציפי כאשר הצו ניתן בהסכמת הנתבעת (ראו החלטתי מיום 16.1.18 שניתן במסגרת

28

תמ"ש 63652-12-15).

29

201. ביום 6.2.18 ניתן צו למינוי ב"כ הצדדים ככונסי נכסים על בית המגורים כאשר לאחר שבוצעו

30

התמחרויות, נחתם ביום 24.7.18 הסכם מכר אגב גירושין לפיו רכש התובע את חלקה של

31

הנתבעת בבית המגורים. ההסכם אושר בהחלטה מיום 11.9.18 (בתמ"ש 63652-12-15).

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 22626-12-16

תיק חיצוני:

202. ביום 19.11.18 הוסכם על ידי הצדדים כי כתבי הטענות בתביעה להשבה ובתביעה לדמי שימוש ישמשו כתצהירי הצדדים.

תמצית טענות התובע

203. לטענת התובע, אין מחלוקת שהחל מחודש יוני 2015, עת עזב את בית המגורים, נותרה הנתבעת להתגורר בביתם של הצדדים עם ילדיהם המשותפים וזאת מבלי לשלם בגין חלקו של התובע בזכויות בנכס. ביום 8.1.18 הצדדים התגרשו זמ"ז.

204. לטענתו, דמי השכירות המבוקשים על נכסים באזור בו התגוררו הם בין 15,000-16,000 אלף ₪ לחודש.

205. לדבריו, ככלל מיום הגירושין ואילך, מאחר שהצדדים מנועים למעשה מלגור תחת קורת גג אחת, יש לפסוק לבן הזוג שאינו גר בדירה דמי שימוש ראויים.

206. התובע היה שותף במקרקעין וככזה, זכאי לדרוש ולקבל דמי שימוש ראויים בגין השימוש הבלעדי שעשתה הנתבעת בנכס. בסעיף 42 לסיכומיו מוסיף כי עם שובו מאחת מנסיעות העסקים לצרפת, גילה שהנתבעת החליפה מנעול ובכך מנעה ממנו את הכניסה לבית.

207. לדבריו נזקו היה כפול שכן נדרש לשלם עבור שכירות של בית בעבורו ובנוסף לשאת בשכר דירה עבור השכרת משרד.

208. לפיכך, עותר התובע לחיוב הנתבעת בדמי שימוש ראויים בסך 8,500 ₪ לחודש וכן לחייבה בסך 2,000 ₪ לחודש עבור השימוש במיטלטלין שלו החל ממועד הגשת התביעה.

תמצית טענות הנתבעת

209. לטענת הנתבעת, מאחר שהצדדים התגרשו ביום 8.1.18 וניתן צו לפירוק השיתוף בנכס והוא עמד בפני מכירה, הרי שאין מקום לחייבה בדמי שימוש שכן פינוי הנכס היה תלוי בהסכם המכר שייחתם.

210. לדבריה, מיד לאחר הגירושין, קיבלו הצדדים הצעה לרכישת הבית בתמורה ל- 4.6 מיליון ₪ אולם התובע התנגד לאפשר את מכירת הבית לצד ג'. יתרה מזו, התובע הכשיל קונים שהנתבעת הביאה והתנגד לשתף פעולה עם הנתבעת. לאמתו של דבר, הנתבעת רצתה למכור את הבית מיד עם גירושי הצדדים אולם התובע עשה כל שבידו להכשיל את המכירה.

211. התובע סירב לאפשר את מכירת הבית טרם כניסתו לתוקף של צו מינוי כונסי הנכסים על הבית.

212. התובע לא סולק מביתו אלא בחר לעזוב את הבית על דעת עצמו וכיום מתגורר עם רעייתו החדשה בבית בהרצליה פיתוח.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 213. לא זו בלבד, התובע טען במסגרת הדיון מיום 15.4.18 שהתקיים בפני כב' הרשמת שלי רוזמן
 2 פרקש כי עבר להתגורר עם בת זוגתו החדשה בשכירות שלה בהרצליה וזאת בניגוד לטענתו כי
 3 נושא בדמי שכירות בגובה 8,000 ₪. (ראו פרוטוקול מיום 15.4.18)

4 214. לאור האמור ובהתאם להלכה, מקום בו לא נמנע מהתובע את השימוש במקרקעין והוא זה
 5 שבחר לעזוב את הנכס על דעת עצמו ומרצונו, אין מקום לחייב את התובעת בדמי שימוש.
 6

דמי שימוש

7

8 215. סעיף 33 לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 קובע מתי חייב שותף במקרקעין שכר ראוי
 9 לשותפיו, בגין השימוש בהם "שותף שהשתמש במקרקעין משותפים חייב ליתר השותפים לפי
 10 חלקיהם במקרקעין, שכר ראוי בעד השימוש".

11 216. הפסיקה קבעה כי חובה זו קיימת רק כאשר אחד השותפים מונע את השימוש מן השותף
 12 הנוסף, בדרך השימוש שלו בדירה (ע"א 1492/90 זרקא נ' סלמאן, [פורסם בנבו] 20.1.1993).

13 217. נקבע כי העובדה שבן הזוג עזב את הדירה, אינה מעידה כי הוא מוותר על זכויותיו בה, לרבות
 14 הזכות לשכר ראוי, עם זאת, אין פרוש הדבר באחת כי בן הזוג הנשאר חייב בתשלום.
 15 "העובדה שעקב סכסוך עזב אחד מבני הזוג את דירת המגורים - אפילו מרצונו אינה מעידה
 16 כשלעצמה כי הוא מוותר על זכויותיו הקנייניות בדירה ובכלל זה הזכות לשכר ראוי עבור
 17 השימוש ומאידך, נאמר כי אין פירושו של דבר שבן הזוג הנשאר בדירה, הופך באחת לשוכר
 18 בעל כורחו..." (בע"מ 9126/05 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו], 26.1.06).

19 218. לבית המשפט ניתן שיקול דעת להכריע בסוגיה, בהתחשב בנסיבות המקרה הספציפי שבפניו
 20 (בע"מ 9126/05, שם).

21 219. בתמ"ש (קריית) 1326/01 פלונית נ' פלוני נקבע כי:

22 "באשר לשימוש בדירת בני זוג, ההלכה השאירה שיקול דעת לשופט, על פי
 23 הנסיבות שלפניו, לקבוע מתי יהיה זכאי בן הזוג שאינו מתגורר בדירה לדמי
 24 שכירות ראויים. בפס"ד זרקא נקבע כי כל עוד לא נמנע משותף להשתמש בנכס
 25 המשותף איננו זכאי לקבלת דמי שימוש ראויים. כך גם אם בפועל לא השתמש
 26 השותף בנכס המשותף. ככלל, דמי שימוש ראויים ייפסקו כאשר בן הזוג השווה
 27 בדירה, השתמש בה באופן בלעדי, ומנע, או נמנע כתוצאה משימוש מן הזוג השני
 28 להשתמש אף הוא בנכס. עם זאת, קיימים מקרים בהם לא ייפסקו דמי שימוש
 29 ראויים. כך, אם בן הזוג מורחק מדירת המגורים עקב צו שיפוטי, אין הוא זכאי לדמי
 30 שימוש ראויים בתקופת ההרחקה. או כאשר בן הזוג המבקש דמי שימוש ראויים,
 31 מערים קשיים בכוונה, ומסכל את ביצוע פירוק השיתוף. עם זאת, העובדה כי בן זוג
 32 עזב את הבית מרצונו בעת משבר בחיים המשותפים, אין בה, כשלעצמה, כדי למנוע
 33 דמי שימוש מאותו בן זוג, ובוודאי לא לתקופה של "מעטה ועד עולם". בית המשפט

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 יקבע את המועד ממנו ואילך יוכל לקבל בן הזוג שעזב, דמי שימוש ראויים על פי
2 הנסיבות שלפניו".
3 220.מן הפסיקה גם עולה כי כאשר בן זוג עוזב מרצונו כדי לחיות עם בן זוג אחר, אין חיוב בדמי
4 שימוש (ר' ע"א 219/89 מוריה נ' מוריה פורסם בנבו).
5

דיון והכרעה

6
7 221.במקרה שלפניי, לא הוכיח התובע, אשר נטל השכנוע רובץ לפתחו, כי נמנע ממנו לשוב
8 ולהתגורר בבית הצדדים בשל סירובה של הנתבעת.
9 222.התובע עזב את הבית בחודש יוני 2015 ולא זו בלבד שלא הוכח שנמנעה ממנו הכניסה לבית,
10 אלא שאף לא נטען על ידו כי בפרק הזמן שחלף בין חודש יוני 2015 לחודש ינואר 2018 ביקש
11 לחזור לבית וסורב על ידי הנתבעת. כך גם לא הוכיח כי נשא בדמי שכירות בגובה 8,000 ₪
12 כנטען על ידו (ראו סעיף 8 לכתב התביעה).
13 223.בנוסף, התובע לא הציג כל ראיה ממנה ניתן יהא ללמוד שפנה לנתבעת בנדון וביקש שתשלם
14 עבור השימוש הבלעדי שעושה בבית וסורב.
15 224.זאת ועוד, בפניי הונחו אסמכתאות לפיהן לאחר מתן הצו לפירוק השיתוף בבית, הנתבעת
16 אכן פעלה על מנת למצוא רוכשים לנכס אולם דווקא התובע הוא שהקשה וסרבל את
17 ניסיונותיה (ראו נספח 1 לכתב ההגנה).
18 225.אם בכך לא די, הרי שהתובע בעצמו הצהיר במסגרת חקירתו מיום 26.11.18 כי ראה שהייתה
19 הצעה לרכישת הבית ~~בשם~~ (להלן: "הרוכש הפוטנציאלי") בגובה 4.6 מיליון ₪ אולם
20 טען שמשום שרצה לרכוש את הבית, "לא עניינה" אותו הצעת הרכישה:
21 " הבית הזה רציתי לקנות אותי כי ידעתי שהכסף יוחזר לי מבימ"ש ויש לי תביעה כספית
22 מהכסף שיוחזר לי מבימ"ש אני אשלם את הקניה הזו, אז מבחינתי לא מעניינת ההצעה של
23 ~~הרוכש~~" (ראו עמוד 44 שורות 6-7 לחקירת התובע מיום 26.11.18).
24 226.לא למותר לציין כי תחילה עתר התובע בכתב התביעה לחייב את הנתבעת בדמי שימוש
25 ראויים החל מיום 31.12.17 (המועד בו ניתנה החלטת ביה"ד הרבני) אולם בסיכומיו עתר
26 לחייבה החל ממועד הגשת התביעה, יום 14.2.18.
27 227.הנסיבות שהונחו לפניי מלמדות כי התובע עזב מיוזמתו ועל דעת עצמו את בית המגורים ועבר
28 להתגורר עם זוגתו החדשה בהרצליה פיתוח תוך שהצהיר בפני כב' הרשמת שלי רוזמן פרקש
29 במסגרת הדיון שנערך ביום 15.4.18 כי "כעת אני גר עם בת זוגתי החדשה בהרצליה בשכירות
30 שלה" (ראו עמוד 27, שורה 6) ולא טען לתשלום כלשהו מצדו בגין דמי השכירות.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626

תיק חיצוני:

1 228. התנהלותו זו של התובע חוזרת כחוט השני בכל ההליכים שלפניי. התובע מחליף גרסאות
2 באופן תדיר ולא מציג ראיות לתמוך בגרסתו והכל על מנת שאלו יעלו בקנה אחד עם מטרותיו.
3 כל טענותיו- בעלמא הן.

4 229. הנתבעת אכן נותרה להתגורר בדירה לאחר שניתן הצו לפירוק השיתוף אולם בפרק הזמן
5 שחלף בין מתן הצו למכירת הנכס בפועל, הוכיחה כי פעלה על מנת לקדם את מכירתו ולא
6 ישבה בחיבוק ידיים וחוסר מעש ומנעה שימוש מהתובע.... כאשר ידוע כי בסופו של יום –
7 התובע הוא שרכש את זכויותיה בבית המגורים המשותף.

8 230. מן המקובץ לעיל ולאחר שנדרשתי לטענות הצדדים, לנסיבות העניין ובפרט לאחר שהוכח
9 לפניי כי הנתבעת עשתה כל שלאל ידה לקדם את מכירת הבית וחלוקת התמורה בין הצדדים
10 החל ממועד מתן הצו לפירוק השיתוף ולעומת זאת, התובע הקשה על הליך המכירה והכל כדי
11 שיוכל לרכוש את הנכס בהליך כינוס הנכסים (כך גם על פי הודאתו לעיל), לא מצאתי מקום
12 לחייב את הנתבעת בדמי שימוש ראויים והריני מורה על דחיית התביעה.
13

סוף דבר

14 231. לאור המקובץ לעיל, מצאתי להורות כדלקמן:

15 א. 22626-12-16 – תביעת התובע לאכיפת הסכם ממון נדחית כפי שפורט לעיל.

16 ב. 25839-12-17 - תביעתו הכספית של התובע נדחית.

17 ג. 30388-02-18 - התביעה כספית לדמי שימוש ראויים נדחית.

18 ד. 54645-04-18 - ערעור המערערת על החלטת הרשמת מיום 15.4.18 מתקבל, מן הטעמים

19 שהתביעה הוכרעה בתמ"ש 22626-12-16.

20 232. במסגרת ההליכים שלפניי, התובע טען טענות סותרות לאלו שנטענו על ידו (גם בהליכים
21 קודמים), טענות חסרות ונעדרות תימוכין, הן משפטית והן עובדתית, כאשר ניכר שניסה
22 להפליג בטיעוניו, הגם שאלו נסתרו על ידי הנתבעת ובהתאם לחוות דעת המומחית, והכל
23 במטרה לקעקע את גרסת הנתבעת ומהימנותה. מנגד, הנתבעת דבקה בגרסה אחת קוהרנטית
24 וברורה, מתחילת ההליכים ועד תומם, הציגה אסמכתאות לנטען על ידה אשר לא נסתרו.
25 ניכר כי התנהלות התובע נבעה ממניע עיקרי והוא להוציא את הנתבעת, שתמכה בו לאורך
26 עשרות שנים בפיתוח הקריירה הענפה ועסקיו הרבים, כשידיה על ראשה' מקשר הנישואין.
27

28 233. לאור המפורט לעיל ובפרט נוכח התמשכות ההליכים, ריבוי הדיונים, היקף הזמן השיפוטי
29 שהוקצה לטובת שמיעת בעלי הדין, מינוי המומחים וחקירת המומחית, והכל לצורך בירור
30 עילות התביעה השונות, דחיית שלוש התביעות שהוגשו על ידי התובע וקבלת הערעור שהוגש
31 על ידי הנתבעת מנגד, מן הדין לפסוק הוצאות לטובת הנתבעת שנדרשה לניהול הליך ארוך
32 ומשמעותי.

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

תלה"מ 16-12-22626-22

תיק חיצוני:

234. לפיכך, ובעניין ההוצאות-

התובע יישא בהוצאות הנתבעת בסך 60,000 ₪, שישולמו בתוך 30 ימים ממועד

מתן פסק הדין.

הצווים והעיקולים, בין היתר אלו שהוטלו אצל כונסי הנכסים בגין כספי הנתבעת,

מבוטלים.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותסגור את כלל התיקים התלויים ועומדים.

ניתן היום, ט"ז תשרי תש"פ, 15 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

מירב אליהו, שופטת

אוסף פתחים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15